

Jegyzetek az iszlámról: vallás és politika

Bevezető megjegyzések

Az iszlámról és annak követőiről, a muszlimokról nagyon nehéz elfogulatlanul beszélni. Mi magyarok 300 évig álltunk harcban velük, és 150 évig iszlám megszállás alatt éltünk. Ennek emlékét még a génjeinkben hordjuk. Azok a nyugati országok viszont, akiknek ilyen élményeik nem voltak, sőt maguk is gyarmatosítók voltak, nehezen értnek minket, és könnyen ránküldik az "iszlamofób" jelzőt. - Nyugat-Európában és az Egyesült Államokban valósággal nyüzsögnek az olyan "szakértők" - köztük közel-keleti vagy iszlám-tanszékek professzorai - akik a "politikai korrektség" megszállottaiként dicshimnuszokat zengenek az iszlámról, úgy állítva be azt, mint "a béke vallását", amely az algebrától és a csillagászatától kezdve az orvostudományokig és az építészetig csodálatos teljesítményekkel kápráztatta el a keresztény világot. Ezek a "szakértők" nem hazudnak, csak éppen megelégszenek a féligazságokkal, és így mégiscsak szemben állnak az igazsággal.

Ezért nekünk ajánlatos figyelmen kívül hagynunk mind az iszlamofób, mind az iszlámbarát szakértők véleményeit, és - Dr. Bill Warnernek, a Politikai Iszlám Tudományok Központja alapítójának tanácsát megfogadva - a leg-hitelesebb "szakértőkhöz" fordulunk: Allah-hoz és az ő küldöttjéhez, Mohamedhez.

De hol találjuk meg az ő tanításukat? Allah-ét a Kegyes Koránban, Mohamedét pedig az ún. szunnákban vagy hagyományokban. - Ezeken kívül hasznos még számunkra az iszlám történetének ismerete, illetve a muszlim országokban kisebbségben élő "káfírok" (nem muszlim "hitetlenek") beszámolóinak meghallgatása.

A szunnákat Bill Warner és alapítványa két csoportra osztja: az egyiket **Szírának** nevezi, amelyben Mohamed életrajzai találhatóak, a másikat pedig **Hadísznak** hívja, amely az Allah Küldöttjével kapcsolatos történeteket, a (kis betűvel írt) hadíszokat tartalmazza.

Mohamed életrajzai közül a legelfogadottabbak:

- Ibn Iszak (Ishaq - 704-770) Sirat Rasul Allah című, illetve
- Al-Tabari (839-923) Tariqh al-Rusul wa al-Muluk c. könyve.

A Mohameddel kapcsolatos hadíszok legjelentősebb gyűjteményei:

- Al-Bukhári (810-870) ún. Sahíh-ja,
- Abu Muszlim (822-875) Sahíh-ja és
- Abu Daud (Abu-Dawud, +889) ún. Sunan-ja.

Ezek a művek angol fordításban elérhetők. Idézésük módja:

- Iszak 125: Iszak könyvének 125. margójelzéssel ellátott része,
- Tabari 1162: Al-Tabari könyvének 1162. pontja,
- Bukhári 1,3,4: Bukhári Sahíh-jából: 1. kötet, 3. könyv, 4. sz. hadisz,
- Muszlim 12,1234: Muszlim Sahíh-jából: 12. könyv, 1234. hadisz,
- Abu Daud 11,2137: Abu Daud Sunan-jából: 11. könyv, 2137. hadisz.

A Korán-idézések módja: K 53,19: a Korán 53. szúrájából (fejezetéből) a 19. ája (vers).

1302-1367

A 14. században keletkezett, Naqib al-Misri által összeállított Saría-törvény (eredeti címe magyarul: Az utazó támasza és a hívő eszköztára) a Koránra és a szunnákra, vagyis Allah kinyilatkoztatásaira és Mohamed kijelentéseire épül. A Saría-idézetek előtt általában egy betűt és két számot találunk:

- m 10,12: M jelzésű fejezet 10. szakaszának 12. pontja.

(Megjegyzés: Iszak - Tabari - Bukhári és Muszlim nevét néha csak nevük kezdőbetűivel helyettesítjük.)

I. Az iszlám, mint vallás

Bill Warner kiadványai az iszlámmal elsősorban mint (totalitárius) politikai rendszerrel foglalkoznak. Kétségtelen, hogy a Korán és a szunnának több mint a fele nem a muszlimokkal, nem is az ő hitükkel és vallásból fakadó kötelezettségeikkel, hanem a káfírokkal, a "hitetlenekkel" foglalkozik. Ez pedig sokkal inkább politika, mint vallás.

Ettől függetlenül az iszlám kétségkívül vallás is, még hozzá világvallás. Híveinek száma valószínűleg kiteszi a világ össz-lakosságának 20 %-át, vagyis minden ötödik ember muszlim, aki - Mohamedet követve - átadta magát Allahnak, meghódolt az Egyetlen Isten előtt.

Kétségtelen, hogy az iszlám peremvidékén mindig voltak olyan szúfik: aszkéták és misztikusok, akik a kereszténységből és a perzsa vallásból is merítve ismerték a befelé fordulást, az elmélyült elmélkedést és imáéletet is, Mohamed vallása lényegében mégis **kifelé forduló tömegvallás**. Ez abból is látszik, hogy az említett misztikusaikat gyakran üldözték, miként a derviseket és neves filozófusaikat, Avicennát és Averroest is. Legnagyobb misztikusukat, al-Halládzsot, aki - Allah világfelettségét veszélyeztetve - magát azonosítani merte az emberszerető Istennel, a kilencedik században halálra ítélték és keresztre is feszítették.

1. Az iszlám dogmatikája (hittana)

Az iszlám szoros értelemben vett hittana kétségkívül sokkal szegényesebb, mint a kereszténységé. A muszlimok azonban nagyon komolyan hisznek Allahban, az ő Küldöttében: Mohamedben és az őt megelőző prófétákban, hisznek az isteni eredetű Kegyes Koránban, a Koránban emlegetett angyalokban, valamint az Utolsó Napban, az ítéletben és az ítéletet követő paradicsomban, mint a gyönyörök kertjében és a tüzes pokolban.

a) Hit Allahban

Manapság, amikor megszületett már az "ateista lelkes" fogalma a német protestáns egyházban, de a katolikus egyház is egyre inkább lefokozza magát egy hajléktalanszálló, környezetvédő hivatal vagy népjóléti intézmény szintjére, megfélemlítve Istentől és az ő transzcendens, természetfölötti világáról, tulajdonképpen jóleső érzés olyan tömegekről, köztük fiatalokról is olvasni, akik halálosan komolyan veszik Allahot és teljes önátadással imádják őt.

A Korán és a szunnák istene éppúgy egyetlen, mindentudó és mindenható isten, mint Jahve vagy a Szentháromság-Egyisten. "Halld, Izrael! Az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr!" - olvassuk a Bibliában (Mtörv 6,4).

"Mondd: Ó, Allah az Egyedüli, az Egyetlen" - mondja nekünk a Kegyes Korán is (112,1), amely tele van hasonló kijelentésekkel: "Allah! Nincs más isten, csak Ó, az Önmagában Létező Örök" (K 2,255). Úgy tűnik, egyetlen pillanat volt Mohamed életében, amikor Allah egyetlenségével kapcsolatos ígehirdetése megbicsaklott: amikor a Sátán megtévesztette őt. Al-Tabari 1192. pontja szerint saját törzsének, a Qurajs törzsnek megnyerésére törekedve az általuk Allah leányainak tekintett istennőkről: al-Látról, al-Uzzáról és Manátról így nyilatkozott: "Ezek azok a magasztalt, magas röptű darvak, akiknek közbenjárása elfogadott." Annak ellenére, hogy ezt követően a törzs tagjai úsztak a boldogságban, Mohamed ezt a mondatot "sátáni versnek" minősítette. Erre utal a K 53,23: "Ezek csak nevek, amelyekkel csak a ti apáitok nevezték el őket. Allah viszont nem bocsátott le erre engedélyt."

Minket ennél közelebről érint az iszlámnak a keresztény Szentháromságtanról alkotott véleménye, amely szerint mi keresztények is "tévelygők" vagyunk, mert az egyetlen Allah-hoz más isteneket is társítunk. (Vö. K 1,7: ebben a versben a zsidókra vonatkozik az a kitétel, hogy Allah őket "haragvással sújtja", a "tévelygők" pedig mi vagyunk, keresztények.)

Többször is találkozunk a Koránban ilyen kitételekkel, mint: "Allah nem nemzett, és nem nemzették" (K 112,1), illetve: "Allah-hoz nem illik, hogy fiúgyermeket nemzzen" (K 19,35). Az is feltűnő, hogy Jézus (Isa) Allah-ot sosem szólítja atyjának, hanem Urának: "(Jézus mondja:) Allah az én Uram és a ti Uratok! Őt szolgáljátok!" (K 19,36) Mohamed félreértette a mi szentháromság-hitünket, azt gondolva, hogy nálunk a Szentháromság személyei: Allah (a mennyei Atya), az általa megtermékenyített Mária és közös gyermekük: Jézus. Ezért olvasunk ilyeneket a Koránban: K 5,116-117: "Midőn Allah mondta: 'Ó, Jézus, Mária fia! Talán te mondtad az embereknek: Engem vegyetek és anyámat két istennek, Allah mellé?' - Jézus mondta: 'Magasztaltassál! Hogyan mondhatnék én olyat, amihez nincs jogom? Ha én mondtam volna, Te bizonytal tudnád azt. Te tudod, mi van az én lelkemben, ám én nem tudom, mi van a Te lelkedben. Hiszen Te vagy a láthatatlan dolgok Tudója! - Csak azt mondtam nekik, amit Te parancsoltál meg nekem: azt, hogy Allah-ot szolgáljátok! Az én Uramat és a ti Uratokat. Tanú voltam velük szemben, amíg közöttük tartózkodtam...'"

Persze, legyünk őszinték, a Szentháromság titkát könnyű félreérteni. Számomra is sok időbe került, amire megsejtettem, mit jelent Hiszek-együnkben az, hogy Jézus Krisztus a Fiú, aki az Atyától született. Ő az Ige, az az egyetlen Szó (görögül: Logosz, latinul: Verbum), akiben a mennyei Atya kimondta minden gondolatát, akaratát és szeretetét... Vagy: Jézus az Atya tökéletes, élő képmása, aki egy az egyben azonos az Atyával, és mégis más Valaki, mint az Atya...

A fentebb említett félreértés ellenére lenyűgöző az a hit és a ragaszkodó odaadás, amely Allah jelzőiből kiolvasható. Vannak olyan muszlim teológusok, akik száz vagy száznál is több megtisztelő szóval illetik Allah Személyét. Én most megelégszem a Korán három versével:

K 59,22-24: Ő Allah! Akin kívül nincs más isten, csak Ő. A rejtett és a látható dolgok Tudója. Ő a Könyörületes és az Irgalmas... Ő a Király, a Szentséges, a Béke, a Biztonságot Adó, a teremtményeire Felügyelő, a Hatalmas, a Mindenható, a Fenséges. Magasztaltassék Allah! Magasan fellette áll Ő annak (azoknak), amit (akiket) mellé társítanak. - Ő Allah, a Teremtő, a Létrehozó, a Megformázó. Őt illetik meg a szép nevek. Az Ő dicsőségét zengi mindaz, ami az egekben és a földön van. Ő a Hatalmas és a Bölcs.

Ezeket a gyönyörű jelzőket persze mi keresztények is ismerjük. De benne élnek-e ezek az átlag keresztény lelkében úgy, ahogy a muszlimok lelkében élnek? Mi az iszlám isten-fogalmából jószerivel csak az eleve elrendelőt és a kérlelhetetlenül büntetőt ismerjük. - Egyébként az "eleve elrendelő" (predesináló) isten fogalmát mind a kereszténység, mind az iszlám ismeri. A **kárhozatra** eleve elrendelő isten fogalmát azonban a kereszténység nem ismeri, bár a középkorban bizonyos protestáns szerzők beszéltek erről. Az iszlámtól azonban nem idegen az az Allah, aki "a hívőt hívővé, a hitetlent hitetlenné teszi". K 4,88: "Vajon azokat akarjátok az igaz útra vezérelni, akiket Allah vitt a tévelygésbe? Akit Allah visz a tévelygésbe, annak számára nem találhatsz utat." Ám ezt a szöveget lehet úgy is értelmezni, hogy Allah már korábban elkövetett bűneik miatt vissz egyeseket a tévelygésbe...

Mindenesetre annyit mondhatunk, hogy a Bibliában van egy bizonyos fejlődés a dies irae (harag napja) Istenétől a terméketlen szőlőskertjét sirató és a tékozló fiát keblére ölelő Isten felé. A Koránban a fejlődés inkább fordított: a szerető Atyától az ítélő Bíró felé halad. Az iszlámtól idegen az az Isten, aki népének jegyese, illetve - Fiának megtestesülése óta - testvére és barátja is. - Végül még egy észrevétel: Allah jelzői közt ritkán találjuk a "hűséget". Ez azért van, mert a hűség, illetve az elkötelezettség az iszlám szerint veszélyezteti az Úr abszolút autonómiáját, szuverenitását. Allah-ot még saját ígérete sem kötelezheti semmire...

b) Hit Mohamedben és próféta-elődeiben

Mohamed neve ott található az iszlám alapvető hitvallásában, a sahadában Allah-éval együtt: "Tanúsítom, hogy nincs más Isten az egyetlen igaz Isteneen kívül, és Mohamed az ő küldötte."

A Koránban 91-szer történik utalás arra, hogy az igazhitűeknek Mohamedet kell követniük. Sok szúrában találunk utalásokat a Próféta életének eseményeire, ezeket azonban mi, káfírok nem nagyon értjük meg a szunnák (a Szíra és a Hadísz) ismerete nélkül.

Mohamed a Kurajs nevű, jelentős mekkai kereskedőtörzs egyik klánjából, a Hasem-klánból származott. Ez a törzs politeista volt. Isteneik közt Allah a legrangosabbak közé tartozott: lányaiként tisztelték a már említett istennőket, akiknek neve: al-Lát, al-Uzza és Manat. (Vö. K 53,19-20.)

Mohamed 570 körül született Mekkában, és 632-ben, 62 éves korában halt meg Medinában. Eredeti neve: Abul-Kászim Muhammad volt.

Édesapját, Abdullahot ("Allah szolgája") már születése előtt, édesanyját, Aminát 5 éves korában veszítette el. Nevelését nagyapja, Abd-el Mutallib vette át, ám 2 évvel később ő is meghalt. Az immár háromszoros árvának innentől kezdve egyik nagybátyja, Abu Tálib viselte gondját, aki komoly tekintélynek örvendett a Kurajs törzsben.

Felnőtté válva Mohamed egy Hadidzsa nevű gazdag özvegy ügynöke lett, akinek vagyonát a Szíriával folytatott vándorkereskedés során sikeresen gyarapította. - A karavánutak során Mohamed megismerkedett a zsidók és a keresztények egyisten-hitével és - szóbeli közlésekből - a Bibliával is. - Hadidzsa 40 éves korában házasságot ajánlott a 25 éves Mohamednek. A házasság sikeres volt, bár 6 gyermekük közül csak egy leány, Fatima élte túl Mohamedet.

Mohamed látomásai, illetve az általa kapott kinyilatkoztatások 610 körül, a próféta 40 éves korában kezdődtek, és 22 éven át, 632-ig tartottak. A Gábiel főangyal által közvetített üzeneteket Mohamed irnoka, Zaid ibn Thabit jegyezte fel kövekre, pálmalevelekre és állatok csontjaira.

(Ezeknek könyvbe szerkesztése csak az első kalifa, Abu Bakr (632-634) idejében történt, az így keletkezett többféle korán a mai, végleges formáját a harmadik kalifa, Oszmán (644-656) idejében, kb. 20 évvel Mohamed halála után nyerte el.)

Allah Küldöttje Mekkában 610-622 közt épsége veszélyeztetésével hirdette a kinyilatkoztatásokból merített egyisten-hitet, amellyel veszélyeztette a jelentős búcsújáróhely, Mekka forgalmát és a kegytárgyakkal kereskedő árusok, illetve a vendéglátóiparban érdekelt bevételeit. 12 év alatt feleségével és irnokával együtt kb. 150 hívőt tudhatott maga mellett.

Közben, hívei közvetítésével megismerkedett a medinai arabokkal, akik az ott élő nagyszámú zsidónak köszönhetően szimpatizáltak a monoteizmussal, és meghívták Mohamedet Medinába (eredeti nevén: Jatrib-ba). Az átköltetés - arabul: hedzsra, vagy hidzsra - 622-ben történt. Itt a Próféta eredetileg jó viszonyban volt Jahve híveivel, a különféle zsidó törzsekkel, később azonban, mivel a zsidók nem fogadták el őt legfőbb prófétának (a "próféták pecsétjének"), viszonyuk megromlott. Mohamed fokozatosan elűldözte őket, egy részüket pedig kivégeztette. (Egyes források szerint 800, mások szerint csak 600 zsidó férfit fejeztetett le egyetlen napon.)

Medinában a monogám próféta átalakult poligám államfővé és hadvezérré. Háremének legalább 12 tagja volt: 10 feleség és 2 szex-rabszolganő. Szigorú törvényekkel szabályozta muszlim híveinek mindennapjait: az imádságtól az étkezésig, a házasságig és a kereskedésig. Majd elkezdte terjeszteni az iszlámot, illetve támadni a káfírokat. Csata csatát követett: kisebb kudarcokkal és egyre nagyobb győzelmekkel. Haláláig majdnem minden "hitetlent" kiirtott vagy meghódított Arábiában.

I 416-23 szerint Mohamed rendszeresen küld ki fegyveres csapatokat, hogy rajtaüssenek a Szíriából Mekka felé tartó, árukat szállító karavánokon. Az első nagy sikerüket 624-ben a badr-i csatában aratták, amikor 300 emberrel legyőzték a túlerőben lévő Kurajs-karavánt. A siker valószínűleg annak is volt köszönhető, hogy a rajtaütés Radzsab havában történt, amely az arab törzsek közti szent béke hónapja volt. Mohamed természetesen ehhez megkapta Allah engedélyét (vö. K 2,217).

A mekkaiak 625-ben az uhud-i csatában ugyan visszavágtak, de nem tudták megtörni Mohamed muszlimjainak erejét sem ekkor, sem 627-ben, amikor körülzárták Medinát, de a város körül ázott árkok miatt nem tudták bevenni azt. (Ezt hívják "árok-csatának".)

Később Mohamed megkötötte a Hudajbija-szerződést a mekkaiakkal, amelynek értelmében 10 évig nem fognak fegyvert egymás ellen. 630-ban a medinaiak mégis felvonultak 10 ezer fős sereggel Mekka ellen azzal az indokkal, hogy a mekkaiak "megszegték az egyezséget". A mekkaiak nem védekeztek, így Mohamed "békésen" elfoglalta a várost, megtisztította a bálványoktól, és megelégedett néhány ellenlábásának kivégzésével. - 632-ben még részt vett egy "búcsúzarándoklaton", az Arafát-hegy előtti völgyben elmondta búcsúbeszédét, majd visszatért Medinába, és 632.június 8-án kedvenc felesége, a 18 éves Aisa ölében elhunyt.

Mohamed kilencéves medinai tartózkodása alatt személyesen 27 támadásban vett részt. Ezenkívül harcosai még 38 hadjáratot vezettek, miközben számos merényletre és kivégzésre is sor került. Átlagosan 6 hetente volt egy-egy fegyveres akció. (Vö. I 973.)

Ha keresztény szemmel akarjuk értékelni Mohamed életművét, természetesen el kell határolódnunk a Charlie-Hebdo-féle szennylapok stílusától. Értékelhetjük a Küldött erényeit és pozitív tetteit. Ezek közt említhetjük bátorságát, amellyel - gúnyt, kritikát, sőt életveszélyt is vállalva - hirdette egy politeista világban az egyistenhitet. Nem követett el soha abortuszt: még a házasságtörésen ért és halálra ítélt várandós asszonyokat sem engedte kivégezni addig, míg meg nem születték és az elválasztásig nem szoptatták gyermeküket. - Fejlett szociális érzéke volt, mindig fontosnak tartotta a szegények támogatását. (A muszlimok által meghódított országokban sokkal jobban érvényesült később is a szociális igazságosság, mint például a Bizánci vagy a Perzsa Birodalomban.)

Ugyanakkor a keresztény és általában a nem-muszlim világ számára elfogadhatatlan az iszlám terjesztésének a módja, különösen a fegyveres erőszak és a megtévesztés (tákija) alkalmazása, egyáltalán az az elv, hogy "a cél minden eszközt szentesít". - Elfogadhatatlan számunkra a poligámia is, nem beszélve arról, hogy a muszlim férfiaknak maximálisan négy feleség volt engedélyezve, neki pedig legalább 10 felesége volt és 2 szex-rabszolganője. Nem fogadható el számunkra a győztes hadjáratokat követő kegyetlenkedés, ezen belül az elfogott nők megerőszakolása, majd a gyermekekkel együtt történt - rabszolgaként való - eladása. - Nem fogadható el maga a rabszolgakereskedelem sem, (amelyet ők sosem tartottak és ma sem tartanak bűnnek). - Az is furcsa, hogy a muszlim férfiak között tilos volt a feleségek diszkriminatív megkülönböztetése, Mohamed viszont Aisát előnyben részesítette többi nejével szemben.

Mi keresztények Mohamed legnagyobb teljesítményét abban látjuk, hogy az egymással ellenségeskedő harcias arab törzseket egységesítette az egyisten-hitben, területeiket egyetlen dar al-iszlámmá (iszlám területté) tette, és rábírta őket arra, hogy a jövőben a világ maradékának, mint dar al-harb-nak (harci területnek) iszlám területté tételéért harcoljanak.

Hogy aztán a teljes egység a mai napig mégsem valósult meg, az egy másik kérdés...

Itt röviden meg kell említenünk, hogy a muszlim világ három nagy csoportra oszlik:

- a) Az iszlám-hívőknek kb. 83 %-a **szunnita**. (Az Európába bevándorlóknak majdnem 100 %-át teszik ki.) Nekik egyébként négy fő csoportjuk van:
- A hanifiták és a sáfíiták fontosnak tartják az ész és a logika szerepét a Korán és a szunnák előírásainak alkalmazásában.
 - A malikiták és főleg a hanbaliták minden okoskodást és jogászkodást elutasítanak. - A hanbalitákból kerültek ki a vahhabiták és a szalafiták, akik főleg Szaud-Arábiában élnek, és az iszlám legradikálisabb oldalát képviselik.
- b) Az iszlám híveinek kb. 15 %-a **siita**. A szunniták és a siiták közti különbség 3 pontban foglalható össze: 1. A siiták a szunnákat csak részben fogadják el. 2. Csak Mohamed unokatestvérét, Alit, illetve Ali és Fatima (Mohamed lánya) utódait fogadták el az iszlám törvényes vezetőinek, akiket egyébként imámoknak hívnak, és a Mohamedtől átvett titkos tudás letéteményeseinek tartják őket. - 3. Ezek az imámok, illetve az őket helyettesítő mullahok ma is kaphatnak Alláhtól kinyilatkoztatást. - A siitáknak három fő csoportjuk van:
- a zaiditák, az ismailiták és az imámiták. Az első ág 5, a második 7, a harmadik 12 imámot (Mohamed-utódot) ismer. - Az imámiták hite szerint az utolsó (tizenkettedik) imám rejtélyesen eltűnt, de az idők végén vissza fog térni, hogy megteremtse az igazság uralmát a földön.
- c) A magukat muszlimoknak tartó hívők harmadik csoportja a **szakadároké**. Ők nem mindenben követik Mohamed útmutatásait, illetve más vallások elemeit is vegyítik az iszlámmal. Ilyen csoportok például: a káridzsiták, ibáditák, jazidiak, drúzok, ahmadiják stb.

A keresztények közt - hála Istennek - ma már nincsenek fegyveres összetűzések. (Ílyen utoljára Észak-Írországból fordult elő.) A muszlimok közt ilyesmi ma is bármikor előfordulhat. A szélsőséges Iszlám Államot (ISIS) jórészt muszlimok győzték le. Mindannyian emlékszünk Irak és Irán, illetve Irak és Kuvait konfliktusára. Szíriában ma is dúlnak harcok. Szaud-Arábia Törökországgal is, Iránnal is, Jemennel is feszült viszonyban van. Berlini ismerősök mesélik, hogy a Koránt (annak értése nélkül) együtt mantráló török és arab diákok egymással szóba se állnak. Egymást legalább annyira megvetik, mint minket, káfirokat...

A muszlimok hitéhez hozzátartozik a Koránban szereplő - Mohamedet időben megelőző - **küldöttek** tisztelete is, akiket (a szó tágabb értelmében) **prófétáknak** is nevezünk. Ezeknek többsége a Bibliában is szerepel:

Ádám - Hénok - Noé - Ábrahám - Lót - Izmael - Izsák - Jákob - József - Mózes - Áron - Dávid - Salamon - Illés - Jób - Jónás - Zakariás - (Keresztelő) János és természetesen Jézus (Isa). Találkozunk még Saul király (Tálút) nevével, továbbá Hágárral (Ábrahám mellékfeleségével és Izmael anyjával) és Máriával, Mózes és Áron nővérével. - Több nevet (Húd - Sálih - Su'ayb - Du-l-Kifl - Al-Hird) nem tudunk azonosítani. (Zárójelben megjegyzem, hogy a keresztény Biblia-szakértők Jóbot és Jónást nem tekintik történeti személyeknek, hanem novella-szerű tanító elbeszélések hőseinek. Hasonló a helyzet Ádámmal, Hénokkal és Noéval is.)

Legtöbbször Mózes nevével találkozunk (64-szer), aztán következik Ábrahám (53-szor), aki "nem volt sem zsidó, sem pedig keresztény, hanem haníf volt"(azaz igazhitű muszlim, vö. K 3,67). Őt követi Noé (32 említéssel), majd Jézus, akinek neve 29-szer olvasható. - Ádámról említsük meg, hogy ő építette a mekkai Kába-szentélyt, amelyet később Ábrahám állított helyre. Ábrahámnak mindkét fia a küldöttek között van, elsőként Iszmael, akiben a muszlimok ősatyjukat tisztelik, másodikként Izsák.

Meg kell említenünk Jézus anyját, Máriát (Maryam-ot) is, akinek neve meglepően sokszor, 72-szer fordul elő a Koránban. Amellett, hogy a Próféta anyját tisztelik benne, vallják azt is, hogy szűzen foganta Jézust, és személye azon kivételezett nők között van, akiket Mohamed is tökéletesnek tartott. Ezek a nők időrendben: Ásiya, az egyiptomi fáraó felesége, aki megmentette a gyermek Mózeszt (K 66,11) - Mária, Jézus anyja - Hadidza, Mohamed első felesége - végül Aisa, háremének kiemelt tagja.

Jézussal kapcsolatban el kell mondanunk, hogy őt a muszlimok nemcsak jelentős prófétának tartják, hanem elfogadják szűzi fogantatását és (élve történt) mennybevételét is: "Allah mondta: 'Ó Jézus! Elragadva elszólítalak téged, és felemellek Magamhoz, és megtisztítalak azoktól, akik hitetlenkedtek. És azokat, akik követtek téged, a hitetlenek fölé helyezem egészen a Feltámadás Napjáig'" (vö. K 3,55). - Hiszik azt is, hogy Jézus a végítélet napján visszatér, és tanúskodni fog az igazak mellett és a bűnösök ellen.

Ugyanakkor nem hisznek a muszlimok Jézus istenségében (ahogy erről már szóltunk), sőt keresztalálában sem. Érdemes beleolvasni a K 4,157-158. verseibe: "Azt mondták (a zsidók): 'Mi megöltük a Messiást, Jézust, Mária fiát, Allah Küldöttét.' Ám valójában nem ölték meg, és nem feszítették keresztre. Egy hasonmás adatott nekik... Ám bizonyos, hogy őt (Jézust - béke reá!) nem ölték meg. Ellenkezőleg, Allah felemelte őt Magához. Allah Hatalmas és Bölcs." (Állítólag "a kutya fáját" kifejezés a Magyarországot megszálló törököktől származik, akik a keresztények keresztjét nevezték "kutya fának".)

Érdemes még megemlíteni, hogy Mohamed fölötté áll az összes prófétának, akik az ő eljövételéről is jövendöltek. A muszlimok szerint az Úr Mózeshez intézett szavai: "prófétát támasztok nekik testvéreik köréből, mint téged; neki ajkára adom szavaimat, s ő mindent tudtokra ad, amit meghagyok neki"(Mtörv 18,18)-nem Jézus Krisztusra, hanem Mohamedre vonatkoznak.

- Sőt Jézusnak a Paraklétoszról (ügyvéd, segítő, vigasztaló) mondott szavai (vö. Jn 14,16. 26; 16,7) is Mohamed eljövételével teljesedtek be... - A K 61,6 szerint Isa (Mária fia) meghirdeti az örömhírt, hogy utána érkezik egy Küldött, akinek a neve: Ahmad. A muszlimok szerint Ahmad: Mohamed Próféta másik neve...

c) Hit a Kegyes Koránban

Mivel az iszlám szerint a Koránban Allah szó szerinti kinyilatkoztatásai találhatók, a Korán gyalázása istenkáromlással ér föl, és egyes országokban halállal is büntethető. Maga a "korán" szó nem könyvet, nem is olvasmányt jelent, hanem felolvasást, hangos recitálást. Ezzel szemben a Biblia elsősorban írás, szent írás, amelyből szoktunk ugyan felolvasni (főleg a szentmiséken), a hangsúly mégis a csendes olvasáson, tanulmányozáson van.

A Biblia és a Korán között az első alapvető különbség, hogy a Biblia a mindentudó Isten és a mindent nem tudó ember közös műve, a Korán pedig egyedül a mindentudó Allahé. Ezért a Bibliát szabad tanulmányozni, róla kritika is írható, a Koránt viszont még tanulmányozni is veszélyes.

A Bibliát akár úgy is tekinthetjük, mint egy ezer éven át tartó hatalmas hittanóra jegyzőkönyvét. A hittanórát a Szentlélek vezeti, aki garantálja azt, hogy a kérdésekre adandó **végső válasz** helyes legyen, a tárgyalás folyamán azonban elhangozhatnak és a "jegyzőkönyvbe" belekerülhetnek olyan vélemények, hozzászólások is, amelyek köszönő viszonyban sincsenek a végső igazsággal. Aki végigolvassa a Bibliát, az tudja, hogy Jerikó lakóinak: férfiaknak, nőknek, csecsemőknek és aggastyánoknak a legyilkolása (vö. Józs 6,21) előttünk már nem lehet Istennek tetsző cselekedet, mert Józsue és népe tettét felülírja Jézus szava: "tedd vissza hüvelyébe kardodat" (Mt 26,52).

A Koránról nagyjából az első évezred végéig még lehetett értelmezést, idzstihádót írni, ennek kapui azonban már közel ezer éve bezárultak. Mahmud Mohamed Taha, szudáni teológus például - látva a mekkai és a medinai szúrák közti ellentéteket, azt javasolta, hogy a toleránsabb mekkai fejezeteket részesítsék előnyben, legalábbis a káfirok (nem muszlimok) megítélését illetően. Ezért halálra ítélték, és 1985-ben Khartum főterén nyilvánosan fel is akasztották. Majdnem hasonló sorsra jutott a kairói professzor, Naszr Hamed Abou-Zeid is. Őt a legfelsőbb bíróság mentette meg a kivégzéstől - a halálos ítéletet száműzetésre változtatva. El kellett válnia feleségétől is, akinek aztán sikerült utána szöknie Hollandiába.

A másik, még lényegesebb különbség a Biblia és a Korán között az, hogy a Bibliában a fejlődés az intoleranciától (bosszú, erőszak) a tolerancia (megbocsátás, szeretet) felé halad, a Koránban pedig fordítva. A korábban keletkezett mekkai szúrák a toleránsabbak (legalábbis a káfirokkal szemben), a medinaiak pedig az intoleránsabbak. Az előbb keletkezett fejezetekben az iszlám szó még (Allah előtti) **meghódolást jelent**, a későbbiekben pedig **hódítást**. Hasonló a helyzet a dzsiháddal is. Kezdetben azt az **erőfeszítést** jelenti, amellyel a muszlim hitvallást tesz, imádkozik, adakozik, böjtöl és zarándokol, később pedig a dzsihád inkább **erőszakot** jelent, amellyel másokat is rákényszerít a meghódulásra.

A mezopotámiai, Mohamed korabeli arab nyelven íródott Korán egyébként 114 szúrából (fejezetből) áll, amelyekben 6.236 ája (vers), 72.639 szó és 323.622 betű található. - A szúrák közül 86 keletkezett Mekkában és 28 Medinában. - Hosszúságát tekintve, a Korán rövidebb az Újszövetségi Szentírásnál is. - Mivel az egész Korán - mint már említettük - mantrálásra, felolvasásra íródott, többféle olvasási egységekre vonatkozó beosztás is készült. A egyik, általam használt Koránban két beosztás is található: az egyik 30, a másik 60 egységre osztja a teljes szöveget.

A gyönyörű, Allahot magasztaló, illetve a hívő muszlimnak eligazítást, buzdítást és intelmeket tartalmazó szövegek mindenki számára érthetők. Ám a magunkfajta európai káfir olvasó mégis fárasztónak találja az olvasást, és sokszor mégsem érti Allah üzenetét. Ennek főbb okai a következők:

- A Korán nem európai nyelven íródott, és nem található meg benne a Bibliának az a szókincse, amely az európai nyelveket összeköti, függetlenül attól, hogy latin, szláv, germán vagy éppen magyar. Ezért is van sok olyan arab szó, amelyről a fordító megállapítja, hogy nincs magyar vagy éppen angol, francia megfelelője.
- A Korán - mint már említettük - nem egyszerűen olvasásra, tanulmányozásra, hanem felolvasásra, hangos mantrálásra íródott. Mondhatjuk azt is, hogy prédikáció-gyűjtemény. Különösen a mekkai szúrákra vonatkozik, hogy tele vannak költői képekkel, hasonlatokkal, buzdításokkal és fenyegetésekkel. A költeményeket pedig mindig is nehéz egy az egyben lefordítani. Gondoljunk csak Arany János mondatára: "Tűvé tettem érted ezt a tenger rétet...": tessék ezt szolgálai hűséggel lefordítani... Egyébként a héber nyelvű Bibliát vagy Jézusnak arámul mondott beszédeit se volt könnyű görögre vagy más nyelvre átültetni. - A zsoltároskönyvben vannak a zsidók által ismert népdalok dallamára írt dalszövegek is. Jézusnak a hüperbola műfajában megfogalmazott költői túlzásai is feladták a leckét az evangelistáknak. "Aki nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit..., nem lehet az én tanítványom" (Lk 14,26): az ilyen kijelentések minket is megdöbbenetnek, pedig Jézus hallgatói tudták, hogy ezt nem kell szó szerint érteni. Ezért Máté már így adja vissza: "Aki apját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám..." (Mt 10,37).
- Nagy probléma az is, hogy a keresztény olvasó általában nem ismeri az ún. **szunnákat**, Mohamed életét és mondásait, a vele kapcsolatos történeteket. Így nem ismeri azt a "Sitz im Lebent" sem, amelyből egy-egy szövegrész megérthető. /1./
- Végül a legnagyobb problémát az jelenti, hogy a kezünkben tartott Koránból teljesen hiányzik az időbeliség, a kronológia. A Mohamed által elprédikált, pergamenre, pálmalevelekre, csontokra, kőlapokra feljegyzett szövegeket csak az első kalifa, Abu Bakr (632-634) idejében gyűjtötték egybe. Ezt követően több, egymástól eltérő korán is keletkezett (mekkai, bászrai, kúfai, homszi). Ezeket a harmadik kalifa, Oszmán (644-656) gyűjtötte össze, és belőlük egyetlen példányt készíttetett, a többi pedig megsemmisítette. A szerkesztés meglehetősen furcsa módon történt: a 2. szúrától kezdve a fejezeteket (nagyjából) hosszúság szerint rakták össze: elejére a hosszabbakat, végére a rövidebbeket. Így például az első kinyilatkoztatás a 96. szúrában található meg... Képzeljük el, hogy Máté evangéliumát ilyen rend szerint szerkesztenénk át: Jézus már rég megette az utolsó vacsorát, sőt le is tartóztatták, de még nem mondta el a hegyibeszédet; aztán elmondja a hegyibeszédet, de csak ezt követően születik meg... (Milyen "mély értelművé" válnék az evangélium...)

Fontos még elmondanunk, hogy a muszlim tudósok többsége szerint a **Korán örök**. Ezt az örök Koránt, vagy legalábbis annak részeit (a Tórárt, a zsoltárokat, az evangéliumokat) Allah leküldte a zsidóknak és a keresztényeknek, de ők ezeket az írásokat meghamisították. Ebből adódik az eltérés az egyes történeteknek bibliai és korán-beli változatai között. Mohamednek és az üzeneteket tolmácsoló Gábrriel főangyalnak éppen az volt a küldetése, hogy a hiteles koránt közvetítse az emberiség számára...

Végül el kell mondanunk azt is, hogy a muszlimok többsége (kb. 83 %-a) szunnita, és hisz a bevezetőben már említett **szunnákban** is: azokban az életrajzokban, illetve azokban a hadiszokban (Mohameddel kapcsolatos mondásokban, történetekben), amelyeket az iszlám által elfogadott szerzők írtak. A szunnák terjedelemre körülbelül a Korán 7-szeresét teszik ki. - Maga a sarija törvény is nagyrészt a szunnákra épül. - A muszlim vallásgyakorlás 5 oszlopa a maga teljességében és egységében csak a szunnákban (például Al-Bukhári Sahíh-jában) található meg.

d) Hit az angyalokban

Bármilyen meglepő, de a természetüknél fogva láthatatlan angyalok alakja majdnem minden vallásban megtalálható, legfeljebb nem angyaloknak, hanem kamiknak (Japánban) vagy alacsonyabb rangú isteneknek hívják őket. Az angyalok alakja az iszlámot és a kereszténységet is jobban összeköti, mint a prófétáké, ide értve Jézus alakját is. Az ő halálába, feltámadásába és istenségébe vetett hitünk inkább elválaszt minket, semhogy összekötné.

Az **angyalok** viszont az iszlámban hasonló szerepet töltenek be, mint a zsidó vagy a keresztény vallásban. Allahot magasztalják, nem ismernek fáradságot az ő szolgálatában (vö. K 20,19-20), ők tartják Allah trónját (mint a kerubok Istenét, vö. Zsolt 80,2), ők őrzik a mennyország és a pokol 7-7 kapuját. Küldetésük jórészt az emberekkel kapcsolatos: ők Allah hírvivői, a kiválasztottak őrzői (Allah küldötteit ketten is kísérik, vö. K 72,27), részt vesznek az igazhitűek csatáiban is (vö. K 8,9), feljegyzik tetteinket a Feltámadás Napjára (vö. K 82,10-12), szerepet játszanak halálunk és feltámadásunk eseményeiben is.

A Korán több, mint 80 alkalommal említi az angyalokat, akiknek Allah 2-3-4 szárnyat is adományozott (vö. K,35,1). Az angyalok szellemi lények, akiket fényből alkotott a Teremtő, ennek ellenére hajlandók Allah kérésére a földből alkotott Ádám előtt is leborulni. Egyetlen kivétel akadt csak: Iblis, akinek neve 8-szor található a Koránban, és valószínűleg őt tekinthetjük a (nagy betűvel írt) Sátánnak. Az ő Istennel való szembe- szegülését három helyen is megtaláljuk: K 7,11-18; 15,28-42; 38,71-85.

Az angyalok közt van egy bizonyos hierarchia (K 37,164-165), miként a Bibliában is. A Bibliában Mihályt (Mi-ka-Él = ki olyan, mint az Isten) találjuk az első helyen, aki a mennyei seregek élén legyőzi a Sátánt és angyalait (vö. Jel 12,7-12). Második helyen találjuk Gábort (Gabri-Él = Isten hőse), aki Keresztelő János és Jézus születését is hírül adja Zakariásnak, illetve Szűz Máriának és aki - Dániel könyve szerint - Mihálylyal együtt harcol a választott népért. Velük együtt főangyalként tiszteljük Rafaelt (Rafa-Él = Isten orvossága), bár ő csak egy "épületes elbeszélésnek", Tóbiás könyvének egyik főszereplője.

Az iszlám négy főangyalt ismer. Köztük Gábrriel (Dzsibril) áll az első helyen. Ő az, aki "Allah engedélyével lehozza a Koránt Mohamed szívébe" (K 2,97), vagyis ő az, aki közvetíti Allah kinyilatkoztatásait a Prófétának. A hagyomány szerint ő volt a vezére annak az ezer angyalnak is, akik diadalra segítették az igazhitűeket a badr-i és a hunajn-i csatában (624 és 630). - A második helyezett Mihály (Mikail), akinek nevét együtt találjuk Gábrrielével a K 2,98-ban. A hagyomány szerint ők együtt távolítják el a csecsemő Mohamed szívéről azt a fekete foltot, amely később Mohamedet bűnbe vihette volna. - Harmadik a Halál Angyala (Azrael, vö. K 32,11), a negyedik pedig Iszrafil, akit Rafaellel azonosíthatunk. Azrael és Iszrafil alakját a hagyomány eléggé félelmetesnek ábrázolja: hatalmas termettel, rengeteg szájjal és szárnyal...

Meg kell említenünk a Bibliában nem található **dzsinneket**, akik "tűzről pattant" teremtmények, mert Allah Samun tűzéből teremtette őket (K 15,27). A dzsinnek emberi szemmel nem láthatók, mégis sokkal inkább emberszabású lények, mint az angyalok. Ők már nemi aktusra is képesek, jóra és rosszra egyaránt indíthatják az embereket. A K 72,4 szerint közülük való egy sáttán (kis betűvel), aki "szemenszedett hazugságokat mondott Allah-ról". Vannak köztük muzulmánok és vannak olyanok is, akik nem követik az igaz vezetést (vö. K 72,12. 14). Őket azonosíthatjuk az ördögökkel. - Nem lehet kizárni, hogy a fent említett Iblis is hozzájuk tartozik.

Végül említsük meg a **hurikat** is, akik fehértestű, nőnemű lények, nagy, fekete szemekkel. Ők, mint érintetlen "elrejtett gyöngyszemek", a Paradicsom kertjeinek sátraiban várják az igazhitű férfiakat (vö. K,44,54; 52,20; 56,22-23).

e) Hit az Utolsó Napban, a mennyországban és a pokolban

Az iszlám következetesen elutasítja a reinkarnációt, mint a kereszténység is. Hogy mi történik az emberrel a halál előtt, a halálban, illetve a halál és a feltámadás közt, erről vélemények vannak, de biztos tanítás nincs. - A keresztény tanítás szerint a halál után Isten azonnal megítéli lelkünket, amely vagy a mennyországban, vagy a purgatóriumban vagy a pokolban várja a test feltámadását. (Zárójelben megjegyzem, hogy a halál közeléből visszatért, többnyire-orvosok által-újraélesztett emberek egy része másodpercek alatt átélte egész addigi életét vagy annak egy jelentős részét annak erkölcsi kiértékelésével együtt, és ez azt valószínűsíti, hogy a halálban lelkünk kilép az időből, és ha nem is részese az idő feletti örökkévalóságban, az időhöz kötött várakozás sem lehet osztályrésze...)

Mindenesetre az Utolsó Nap (a Feltámadás Napja vagy Utolsó Ítélet) az iszlám hitnek éppúgy alapja, mint a mi hitünknek. Jézus szavai szerint "azokban a napokban ...a Nap elsötétedik, a Hold nem ad világosságot, a csillagok lehullanak az égről, és a mindenséget összetartó erők megrendülnek" (Mk 13, 24-25). A Koránban hasonlókat olvasunk: "A Nap felgöngyöltetik, ...a csillagok lehullanak, ... a hegyek elmozdítottatnak, ...a tengerek lobogó lánggá változnak" (K 81,1-6); "és azon a napon, amikor megfúvatik a Trombita, megretten az, aki az egekben és a földön van. ... És látod a hegyeket, amiket élettelenül mozdulatlanak gondoltál, elindulni, mint a felhőket...." (K 27,87-88).

Az Utolsó Nap nemcsak a világ átalakulásának és újrateremtésének napja, hanem a **holtak feltámadásának és megítélésének** napja is. Jézus szerint "elérkezik az óra, amikor a sírokban mindnyájan meghallják az Isten Fia szavát, és előjönnek. Akik jót tettek, azért, hogy feltámadjanak az életre, akik gonoszokat tettek, azért, hogy feltámadjanak a kárhozatra" (Jn 5, 28-29). A Korán ezt a napot több ízben a Feltámadás Napjának nevezi (23, 16; 56,1), amelyen elkezdődik az igazhitűek és a hitetlenek feletti ítékezés, melynek végén mindenki a helyére kerül. A jók a Paradicsomba, a gonoszok a Pokolba jutnak.

A Biblia az üdvözültek otthonáról több képet használ, mint a Korán. Sajnos, sem a teológia, sem az igehirdetés nem foglalkozik ezekkel. Beérjük Aquinói Szent Tamás túlonúl intellektualista megközelítésével, az ún. "visio beatifica"-val, amit boldogító színelátással szoktunk fordítani. Ám a láthatatlan és felfoghatatlan Isten "boldogító színelátása" az egyszerű embernek nem mond semmit. Az elhunytak "lelkiüdvéért" szoktunk misézni, lelkigyakorlataink jelmondata pedig a "mentsd meg lelkedet..." A "mennyezői lakomáról" (Mt 22,1-10), az "atyai házról" (Jn 14,2), a "fények városáról" (Jel 21,9-27), a "visszanyert paradicsomról" (Lk 23, 43), az "új égről és új földről" (2 Pt 3,13; Jel 21,1) szinte teljesen megfeledkezünk. Szent Pálnak a korintusiakhoz írt első leveléből kitűnik, hogy a test feltámadása létkérdés a hívőnek: ha van feltámadás, akkor van örök élet, ha nincs feltámadás, akkor igazi örök élet sincs (vö. 1 Kor 15. fejezet). Mi mégis elhisszük Szent Tamásnak, hogy a feltámadás csak járulékos eleme az örök boldogságnak...

A Koránban tulajdonképpen csak a **paradicsomkert** képeivel találkozunk, de ezek annyira érzékletesen (sőt érzéken) tárulnak eléink, hogy alkalmasak az egyszerű arabiai vagy afrikai embert is megragadni. A Paradicsomban minden megtalálható, ami "szem-szájnak ingere". Tiszta és bővízű folyók, tejjel, borral és mézzel áradó folyamok, kertek a legkívánatosabb, mindig friss és könnyen elérhető gyümölcsökkel (datolya, gránátalma, banán), brokáttal díszített ágyakkal, zöld párnákkal, szép színű szőnyegekkel, férjeiket szerető és korban hozzájuk illő asszonyokkal. De nem hiányoznak a "szemérmes tekintetű, sem emberek, sem dzsinnek által nem érintett szüzek" sem, akik "jácinthoz és gyöngyhöz hasonló", illetve a már említett nagyszemű, "elrejtett gyöngyszemekhez hasonló" hurik sem. De hogy az igazhitű és üdvözült nők se unatkozzanak: vannak ott örökifjú fiúk is. (Vö. K 44,51-56; 47,15; 52,17-27; 55,46-77; 56,12-38; 88,8-16.)

A felsorolt szúrákban természetesen szó esik az ízletes gyümölcsök mellett húsételekről és finom (nem részegítő) italokról is. Ugyancsak szó esik a hozzátartozókkal (utódokkal) való együttlét örömeiről is.

Ami a poklot illeti, annak leírásából nem hiányoznak a képzavarok sem, ezek azonban legalább annyira félelmetesek, mint amennyire idillikusak a Paradicsom képei. A kárhozottak a Pokol tüzére kerülnek, ahova megláncolva vetik őket; táplálékuk egy tuskés és keserű bokortól a gennyig és a zakkúm fa mérgező gyümölcséig terjed; italuk bensejüket szétmarcangoló fortyogó víz és olaj, fürdőjük pedig forró víz lesz. Ráadásul megkapják még a samún nevű forró szelet és a szemüket mardosó fekete füstöt is. És persze azt is át kell élniük, hogy senki nem kel a védelmükre, legkevesbé a paradicsomkertek boldog lakói. (Vö. K 23,103-104; 44,43-49; 47,15; 52,11-16; 55,41-44; 56,41-46; 69,25-37; 88,2-7)

Ezeket bizonyára tekinthetjük olyan költői képeknek, mint a "Gehenna (=Ge Hinnom = Hinnom völgye) tüzet", a "férgemet és a ki nem alvó tüzet", amelyekről Jézus is beszél (Mt 5,22; Mk 9,48) vagy a "kénköves tüzes tavat" (Jel 20,9). - De ebbe a sorba tehetjük a "külső sötétségre való kivettetést", illetve a "külső sötétségben maradást" is (vö. Mt 22,13; 25,1-12).

Ezek a költői képek - ha nem is kell őket betű szerint vennünk - kifejezik a kárhozat, a fényből és a minden jóból való kizáratás keserűségét, és alkalmasak arra, hogy a gyenge akaratú és könnyelmű embert visszatartsák bizonyos bűnök elkövetésétől és ösztönözzék az erényes életre.

Végül meg kell még említeni, hogy a Koránban és a szunnákban szó esik 7 égről és 7 poklról, mint a másvilági boldogság és a pokolbeli szenvedés fokozatairól. A hetedik mennyországba (a Paradicsom legmagasabb kertjébe) a küldöttek (próféták) és a vértanúk jutnak, a pokol fenekére pedig azok, akik csak látszatra voltak muszlimok, esetleg az iszlám áruói is lettek. Őket a Korán "képmutatóknak" hívja (vö. K 4,140. 145).

2. Az iszlám erkölcsstana

Vannak primitív vallások, amelyekben a vallás gyakorlása és a mindennapi élet közt semmi kapcsolat sincs. A hívő elmond egy varázsimát vagy bemutat valamilyen áldozatot, és ezután nyugodtan hazudik, lop, csal, paráználkodik, esetleg gyilkol is abban a tudatban, hogy istenét lekötelezte maga mellett, az őt meg fogja védeni.

Az iszlám a másik végletet képviseli. A muszlim embernek szinte minden lépését - napkeltétől napkeltéig - meghatározza a vallása. Az ő vallás-gyakorlásában viszont alig van szerepe az önkéntes elhatározásnak, valamiféle kreativitásnak vagy akár a szabad akaratból fakadó szeretetnek. Az iszlám kolhoz-vallás, amelynek eszménye az uniformizált, a tömegbe beilleszkedő, sorbaálló "igazhitű" ember. Az erények csúcsán nem a szabadságot feltételező - szeretet áll, hanem a hit és a hitből fakadó feltétlen engedelmesség. Az engedelmisséget megkönnyíti az imám (vagy ajatollah) szuggesztív prédikációja, amely bizony a hívek fanatizálására is képes.

Azért azt nem mondhatjuk, hogy a Jézus által megfogalmazott főparancsokat az iszlám nem érvényes. "Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből" - "Szeresd felebarátodat, mint saját magadat!" (Mk 12,30-31). Tulajdonképpen elfogadják az ún. aranyszabályt is: "Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük!" (Mt 7,12).

A probléma ott van, hogy az "emberek", illetve a "felebarát" fogalmába nem mindenki fér bele. Nem férnek ide a káfírok (a nem muszlimok), de a rabszolgák és (a szó teljes értelmében) a nők sem. A káfír kigúnyolható, megteveszthető, akár meg is ölhető, a rabszolganő szexuális élvezeti cikknek tekinthető, a feleség - bizonyos esetekben - meg is verhető.

A "politikailag korrekt" szakértők természetesen - az iszlám etikáról vagy erkölcsstanról értekezve - ezekről a tényekről szemforgató módon megfelelnek. - Azt persze mi sem állíthatjuk, hogy egy kereszténynek egy muszlim nem lehet jótevője, akár jó barátja is, de az biztos, hogy ehhez sem a Korántól, sem a szunnáktól nem kap ösztönzést. "A hívők ne fogadják barátaikul a hitetleneket a hívők helyett! Akik mégis ezt teszik, elvesztik Allah védelmét"(K 3,28; vö. 4,144).

a) Meghódolás Allah előtt

Ezt jelenti maga az "iszlám" szó, legalábbis annak első értelmezése. (A második a "meghódítás") - Ez a meghódolás összhangban van a főparancsolat első részével, illetve a tízparancsolat első három parancsával. - Az Allah előtti hódolat megkívánja az ún. öt oszlop előírásainak megtartását. Ezek közé tartozik a zakát, az alamizsnálkodás is, mert ez is az Allah iránti önátadás kifejeződése.

1. Saháda = a hit megvallása

Ennek hivatalos szövege így hangzik: "Tanúsítom, hogy nincs más Isten, csak Allah, és Mohamed az Ő Küldötte." Ezt a mondatot minden apa újszülött gyermeke fülébe súgja, és az a cél, hogy a meghódoló is ezt hallja utolsó szóként. Ezt kell elrecitálni minden kötelező imádság végén. És ha valaki áttér az iszlám hitre, az ő átvétele (vagy ahogy a muszlimok mondják: visszavétele) is e hitvallás elmondásával történik.

2. Szalát = a napi ötszöri ima

Ez egy pontosan kidolgozott imádság, amelynek időpontjai: napkelte - dél - délután (dél és napnyugta közt) - napnyugta - este (napnyugta után pár órával). Helyszíne: a mecset. Amennyiben nincs lehetőség elmenni a mecsetbe, bármely, tisztátalannak nem minősülő helyszín megfelel, de ilyenkor ajánlatos imaszőnyeg használata. - Az imádságok előtt rituális mosakodást kell végezni tiszta vízzel, amely - szükség esetén - homokkal is pótolható. (Ebben bővelkedik a vízhiányos Arábia és Szahara...) - Az imára a mecset melletti vagy azzal egybeépült minaretből a müezzín hívja a hívőket. (Ma már a müezzint hangszóró helyettesítheti.) A Mekka felé fordulás kötelező, miként a közösséghez csatlakozás is, amennyiben ez lehetséges. Az imát az imám vezeti, akinek szerepét bármelyik muszlim férfi betöltheti.

Az egyes imádságok meghatározott számú egységből (rakából) állnak. Reggel 2, este három, délután és napnyugta után 4-4 rakát kell elvégezni. Mindegyik rakán elhangzik a takbír: Allahu akbár! (Allah a leghatalmasabb) a fatiha (a Korán első szúrája), a "Dicsőség a Mindenható Allah-nak" imádság különböző Korán-idézetekkel és egyéb imákkal együtt. - Eközben pontosan meghatározott mozdulatokat kell végezni a karok kiterjesztésétől a meghajlásig és a teljes földre-borulásig, amikor a test több részének is érintkeznie kell a földdel (homlok, orr, tenyerek, térdek, lábujjak).

A péntek déli főimának helyszíne a dzsámi, a főmecset. A főimán mindig elhangzik az imám prédikációja is, amely általában jóval több Allah magasztalásánál, illetve egyszerű jóra buzdításnál. Ezek gyakran politikai témájú, mozgósító jellegű beszédek is. Nem véletlen, hogy Julia Gillard, Ausztrália miniszterelnök asszonya - dacolva a muszlimok és az ultraliberális médiumok tiltakozásával - 2016-ban elrendelte a mecsetek lehallgatását.

3. Zakát = adakozás

Mohamedtől kezdve a muszlimok mindig fontosnak tartották, hogy pénzben lévő vagy pénzben meghatározható vagyonuk után adózzanak. A zakátot ma már a legtöbb iszlám államban az állam hajtja be az állampolgári adó részeként. A zakát célja: szegények és betegek támogatása, az iszlám terjesztése, utasok támogatása, foglyok kiváltása, rabszolgák felszabadítása stb. A zakát fizetésétől mentesülnek a szegények, akiknek vagyona nem ér el egy meghatározott szintet.

4. Szaúm = Ramadán havi böjt

Ramadán: a muszlim holdnaptár 9. hónapja, amely az újhold megjelenésével kezdődik. A mi naptári évünk bármely szakaszára eshet, így télen a napi böjtek rövidebbek, nyáron pedig hosszabbak. Minden nap hajnalhasadástól napnyugtáig tartózkodni kell mindenféle ételtől, italtól, nemi élettől, dohányzástól. (Bor, alkoholos italok és sertéshús fogyasztása máskor is tilos.). Terhes és szoptató anyák, valamint tartós betegségben szenvedők mentesülnek a böjt alól. Egyébként utazók, betegek, menstruáló nők halaszthatják a böjtöt.

Ez a szent hónap egyébként arra is ösztönzi a híveket, hogy tartózkodjanak mindenféle bűntől, különösen is a hazugságtól, rágalmozástól, pletykálkodástól, legyenek együttérzők a nélkülözők iránt, "hangolódjanak rá Allah-ra". Ezt a célt szolgálja a 30 részre osztott Korán felolvasása, recitálása is. - Van olyan vélemény, hogy 30 nap alatt a menny nyitva áll, a pokol zárva van, és a Sátán meg van kötözve... - Napnyugta után természetes, hogy szabad enni és inni, de ajánlatos ekkor is bizonyos mértéket tartani.

Az utolsó böjti nap elmúltával az újhold feltűnésével kezdődik a 3 napos eid-al-fitr, az örömnep. Ilyenkor különleges szalát-ot (imát) végeznek, zakátot adnak közvetlenül a szegényeknek, rokoni-baráti látogatásokat végeznek kölcsönös ajándékozással, ízletes ételek és italok fogyasztásával.

5. Al-hadzsz = zarándoklat Mekkába

Minden felnőtt muszlim (férfi és nő) számára kötelező életében legalább egyszer elzarándokolni Mekkába. Ez alól csak a súlyos szegénység és a betegség mentesíthet. A zarándoklatra a holdév 12. hónapjának 8-12. napjai közt kerül sor. A zarándokok száma az utolsó években már elérte a 2,5 milliót is. Káfirok (nem muszlimok) számára ilyenkor a szent helyek megközelítése szigorúan tilos. - A hadzsz végzése egyébként szigorú előírások szerint történik. A 4 napos program főbb pontjai:

- A zarándokok már 20 km-rel Mekka előtt rituális tisztálkodást végeznek, és felöltik a zarándokok egyenruháját (gazdag és szegényebb ugyanazt).
- Mekkába érve belépnek a harám-ba, egy 164x108 m-es udvarba, amelyben megtalálható a Zemzem-kút és a Kába (kocka alakú) épülete is, amelynek DK-i falába építették be a híres fekete (meteorit) követ. Itt 7-szer megkerülik a Kábát, és (ha lehetséges), megcsókolják vagy megérintik a fekete követ.
- Ezután felmennek a közelben lévő Marva és Szafa dombokhoz, 7-szer megteszik a köztük lévő (kb. 400 m-es) távolságot - felidézve Ábrahám és Hágár (Hádzsár = Iszmael anyja) emlékezetét.
- Az éjszakát a 8 km-re lévő Minában töltik - jól felszerelt sáttortáborban, majd elzarándokolnak a Mekkától 25 km-re található Arafát völgyébe, ahol hosszasan állva imádkoznak és elmélkednek megbánva múltbeli bűneiket és elhatározva magukat egy erényesebb jövőre.
- A következő éjszakát az Arafát völgy és Mina közti Mudzafila völgyben töltik. Innen Minába mennek, hogy 3 ízben is "megkövezzék" a Sátánt szimbolizáló 3 oszlopot, mindegyiket 7-7 kavicsal. Ugyanezen a napon kerül sor az állat-áldozat bemutatására, a rituális hajvágásra és a Kába ismételt körüljárására. (Az áldozat bemutatása gyakorlatilag ma már a hatalmas mézárszékeknél történő befizetéssel történik. A feláldozott állatok húsból a zarándokok is fogyaszthatnak, nagyobb részük azonban fagyasztva a világ szegény muszlimjaihoz kerül.)
- A harmadik éjszakát ismét Minában töltik, majd a 4. napon harmadszor is körüljárják a Kábát. Ezzel a zarándoklat hivatalos része véget ér. De aki teheti, elmegy Medinába is, hogy imádkozzék Mohamed sírjánál.

Egy-egy zarándoklat több halálessel is jár, de a muszlimok "kicsire nem adnak". A lényeg az, hogy teljesítették az előírást, megtapasztalták a világ minden részéről összejött tömeg (umma) erejét, és hordhatják a kitüntető "hadzsi" (női változata: "hadzsa") jelvényt.

b) A felebaráti kapcsolatok

A keresztény a felebaráti kapcsolatokról a főparancsolat második részében, illetve a tízparancsolat IV-X. parancsaiban talál alapvető eligazítást. A keresztény felfogás szerint a tízparancsolat nem más, mint a "ki nyilatkoztatott természettörvény", amelyet a Teremtő lelkünkbe írt, ezért ezt mindenkinek ismernie kellene, függetlenül attól, hogy milyen vallású, illetve hogy tanult-e hittant vagy sem. Ez különösen is vonatkozik a mózesi kőtáblák közül a másodikra írt IV-X. parancsolatra.

A tízparancsolat, ha nem is bibliai formájában (vö. Kiv 20,1-17; MTörv 5,6-21), de megtalálható a Koránban és a szunnákban is. Sőt megtalálható az iszlám államok törvénykönyveiben is a vallásnak és a politikának az iszlámra jellemző teljes összefonódása miatt. Pakisztánban például az, akiről bebizonyosodik, hogy Allah vagy a Próféta nevét tiszteletlenül ejtette ki, várhatja a halálos ítéletet és a kivégzést is. - Ugyanakkor ez említett összefonódás azt is jelenti, hogy az iszlám államokban más törvények vonatkoznak a muszlim férfiakra, mint a muszlim nőkre és megint más törvények a nem hívőkre, a káfírokra, akik közé a zsidók és a keresztények is tartoznak. - Az alábbiakban a IV-X. parancsolat alapján tekintjük át az iszlámnak a felebaráti szeretettel kapcsolatos tanítását.

IV. "Atyádat és anyádat tiszteljed..."

Ezek a szavak csak egy részét fejezik ki egy nagy egésznek: a hitvesek, a szülők-gyermekek-nagyszülők-rokonok kapcsolatának szabályzatát. - A család a muszlimok világában éppúgy alapvető eleme a társadalomnak, mint nálunk, keresztényeknél.

A muszlim család kialakulása és működése azonban alapvető pontokon eltér a keresztény család megszületésétől és működésétől. A katolikus Kánoni Törvénykönyv szerint (és a Magyar Alkotmány szerint is) a házasság - a család kiindulópontja - egy férfi és egy nő önkéntes döntése alapján jön létre.

A muszlimok házasságában a nőnek szinte semmi beleszólása sincs abba, hogy kinek lesz a felesége. A házassági szerződést a nő apja vagy gyámja köti meg a leendő férjjel, akinek egyébként hozományt (jegy-ajándékot) kell adnia feleségének. Udvarlás, házasság előtti ismerkedés, együttjárás szóba se jöhet. Nem ritka, hogy az ifjú pár a nászágynál találkozik egymással először... Mivel Mohamed kedvenc feleségét annak 6 éves korában jegyezte el és 9 évesen háltta el vele a házasságot, nem számít törvénytelennek, ha a lányokat már pubertás koruk előtt férjhez adják. Ma azonban, amikor már a muszlim lányok egy része is érettségizhet és diplomát is szerezhet, ez a határidő mégis kitolódik. - Az iszlámban (főleg a siitáknál) ismerős a "muta" is: a meghatározott időre kötött házasság. Ez az idő lehet akár egyetlen éjszaka is...

A férfiak köthetnek házasságot káfír nőkkel is, a muszlim nők azonban nem házasodhatnak káfír férfiakkal. - A váláshoz gyakorlatilag csak a férfinak van joga, a nő legfeljebb hosszú peres eljárás végén válhat el. - Az intim kapcsolat kezdeményezése kizárólag a férj joga. A Saría m 10,12 szerint "a férjnek való engedelmesség vallási kötelesség". Az indokolatlan engedetlenség veréssel is büntethető. Vigyázni kell azonban arra, hogy a nő arcát ne érje ütés, és ne történjék vérzés, törés, zúzódás... - A Korán 4,3-nak megfelelően a muszlim férfinak "kettő, három vagy négy felesége is lehet", amennyiben azokat el tudja tartani. A nőnek persze csak egy férje lehet. - A nő általában csak csadorban (arcát is altakaró ruhában), férje engedélyével vagy kíséretében hagyhatja el otthonát. Idegen férfiak előtt otthon is csak csadorban mutatkozhat.

A férj számára megengedett, hogy feleségén (feleségein) kívül a "jobbja által birtokolt" rabszolganővel is szexuális kapcsolatot tartson. - A magányos (káfír) nő megerősszakolása nem bűn, sőt Allah-nak tetsző cselekedet.

Meg kell említenünk, hogy a circumcisio (a férfi péniszének körülmetélése), illetve az excisio (a nő klitorisának, csiklójának kioperálása) az iszlám államokban ma is szokásban van, akár állami tilalom ellenére is. A nők esetében a műtét célja: a szexuális gyönyör-érzet csökkentése. Mindez természetesen "a nők védelmét" szolgálja az esetleges házasságtörési kísértéssel szemben... (Az iszlám kitűnően ért ahhoz, hogy negatív dolgokat pozitívnak tüntessen fel. A káfírokra kirótt dzsízja (védelmi adó) is természetesen az ő érdeküket szolgálja...)

A **szülők** iránti tiszteletet és támogatást mind a Korán (K 6,151; 29,8), mind a hagyomány előírja. Egy Mohamed-mondás szerint a hívő három legfontosabb feladata: az imádság, a szülők támogatása és a dzsihád (harc Allah útjain). - A szülők részéről a **gyermekek** gondos nevelése is kötelesség, ide értve a leány-gyermekek nevelését is. A Korán elítéli azt a szülőt, akinek "elkomorul az arca", midőn megtudja, hogy leánya született (K 43, 17), még inkább azt, aki - régi arab szokásnak megfelelően - élve eltemeti leánycsecsemőjét (K 81,8-9).

Ugyanakkor az is előírás, hogy a hívők "nem fogadhatják apáikat, testvéreiket sem "testvérbarátul", ha azok nem hisznek" (K 9,23). Sőt még imádkozni, bocsánatot kérni sem szabad azokért vagy azok helyett, akik Allah mellé más isteneket is társítanak (vö. K 9,113). Alapelv ugyan, hogy "a vér szerinti rokonok állnak egymáshoz legközelebb" (K 8,75), de ez még nem akadály annak az átoknak, amelyet Allah kimond Abu Lahabra, Mohamed egyik, az iszlámmal szemben ellenséges érzületű nagybátyjára: "Száradjon el Abu Lahab mindkét keze, és pusztuljon ő maga is" (K 111,1).

A badr-i csata után, amikor a holttesteket egy kúthoz vonszolták, az egyik muszlim felismerte apja holttestét. Ekkor ezt mondta: "Apám erényes, kedves és művelt ember volt... De káfírként halt meg, azért a pokol tüze lesz örökös lakhelye." (Vö. Iszak 455.) - De nem kerülhette el a Pokol tüzét Abu Tálib sem, aki Mohamedet - szülei és nagyapja halála után - felnevelte és több ízben meg is védte a támadások ellen. Ő sem lett muszlimmá...

A Koránról tárgyalva idéztük már Jézus szavait: "aki nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt saját magát is, nem lehet a tanítványom" (Lk 14,26). A keresztények azonban ezt sosem értelmezték úgy, hogy Jézus kedvéért akár hozzátartozóinkat is megölhetjük. Hadd ismételjük meg: itt hebraizmussal állunk szemben, egy olyan tipikusan keleti irodalmi műfajjal, amelyet költői túlzásnak nevezhetünk. (Az európai nyelvek ezt a műfajt nem ismerik, legfeljebb kifejezések szintjén: beszélünk felhőkarcolóról, amely nem karcolja a felhőt, vagy égimeszelőről, aki nem meszeli az eget...) - Nálunk az elképzelhetetlen, hogy egy apa elvágja annak a gyermekének a nyakát, aki törvénytelen kapcsolatban él. A muszlim családfő azonban elvághatja lányának a nyakát, ha egy káfírral jár együtt. Ilyen napjainkban is fordul elő még Európában is.

V. Ne ölj!

Ez a parancsolat is érvényes a muszlimok között is. A Koránban találunk ilyen költői megfogalmazást is: "Aki megöl egy ártatlan lelket - minden embert megöl" (5,32). Egy másik szúra ezt mondja: "Aki szándékosan megöl egy hívőt: a Pokolba jut" (4,93).

A Korán tiltja az öngyilkosságot (4,29), tiltja a gyermekek megölését még éhínség esetén is (6,151), és nem engedélyezi az abortuszt sem (17,31). A M 017,4206 szerint Mohamed a házasságtörésen ért várandós asszony megkövezését sem engedélyezte addig, amíg gyermekét meg nem szülte és el nem választotta. - Napjainkban az abortuszt csak akkor engedélyezik, ha az anya életveszélyben van.

A káfírok megölése azonban már teljesen más eset. A B 1,3,11 szerint "tilos egy muszlimot halállal büntetni egy káfír megöléséért". - A hit terjesztése érdekében halomra ölni a hitetleneket: sokkal inkább erény, mint bűn. - Az "árok-csata" után, 637-ben a medinai piactéren egy nap alatt 800 zsidót fejeztek le Mohamed és 12 éves felesége, Aisa jelenlétében (I 690) Az élet Allah ajándéka, de csak az igazhitűek élete...

Ami egyébként a káfirok kiirtásának módját illeti, az iszlám nem válogatós. Talán még a lefejezés a "leghumánusabb" megoldás az akasztáshoz, a keresztre feszítéshez és az élve elégetéshez képest...

2016-ban Juan Carlos Martos atya a spanyol Facebook-on közzétette annak a kb. 500 nigériai kereszténynek a holttestéről készített képet, akiket a Boko Haram szervezethez tartozó Fuláni Közösség tagjai élve elégettek. Jellemző, hogy a spanyol facebook-vezetés ezeket a képeket "gyűlöletkeltőnek", sőt "pornográfnak" minősítette és letiltotta az internetről. Úgy látszik, a kegyetlen gyilkosság - ha muszlimok követik el - nem gyűlöletkeltő, csak az arról készült beszámoló. Ma itt tart Európa... Az üldözött keresztényekről nem szabad beszélni, nehogy "megsértsük az üldözök érzékenységét", a meggyilkolt keresztényekről tilos beszámolni, mert ezzel megsértjük a muszlim gyilkosok érzékenységét...

Észak-Szudánból még 10 évvel ezelőtt is muszlim rablócsapatok rendszeresen lejártak Dél-Szudánba (annak önállósítása előtt), és százezer-számra öltek meg és tettek földönfutóvá állattenyésztésből élő, egyszerű törzsi vallású népcsoportokat. A férfiakat megölték, az állatokat elhajtották, a fiatalok egy részét eladták, a többiek éhenhaltak. A nyugati liberális médiumoknak természetesen ezekről sincs tudomásuk. (De ez már a VIII. parancsolathoz tartozik...)

Világviszonylatban egyébként átlagosan 4-5 percenként ölnek meg napjainkban is egy keresztényt. És a gyilkosságok többnyire iszlám államokban történnek. /2./

A történelem folyamán a muszlimok által megölt káfirok száma kb. 270 millió. Ebből kb. 120 millió afrikai, 60 millió keresztény, 80 millió hindu, 10 millió buddhista. /3./

VI. és IX.: Ne paráználkodj! - Felebarátod házastársát ne kívánd!

Meg kell jegyeznünk, hogy A Katolikus Egyház Katekizmusában található fenti mondatok nem egyeznek meg pontosan az Ószövetségi Szentírásban olvasható szövegekkel. Ezek így hangoznak: "Ne törj házasságot!" (vö. Kiv 20,14; MTörv 5,18), illetve: "Felebarátod feleségét ne kívánd!" (vö. Kiv 20,17; MTörv 5,21). - A háttérben az a gondolat áll, hogy miután a leendő férj megvette feleségét (ne felejtsük el: a "vőlegény" szó is vevő legényt jelent!), a nő az ő tulajdonává válik, és a házasságtörés - a feleség és szexuális partnere részéről is - a férj **tulajdonjogának** sérelmét jelenti. Nem véletlen, hogy a Bibliában a IX. parancsolat teljesen egybeolvad a X-edikkel: "Ne kívánd meg felebarátodnak se feleségét, se házát, se mezejét, se rabszolgáját, se rabszolganőjét, se marháját, se szamarát; semmit se, ami az övé" (MTörv 5,22).

A VI. és a IX. parancsolatnak ez az értelmezése az újszövetségi szemlélet számára már teljesen idegen. Egy feleség nem lehet a férj birtokának része (még akkor sem, ha ő korábban "vevő-legény" volt). Az iszlám viszont még inkább tárgyiasítja a feleséget, mint az Ószövetség. Ez teszi érthetővé, hogy a muszlim férjnek mindent szabad, kivéve felebarátja feleségének az elcsábítását. Ha ő rabszolganőtől szexuális szolgáltatást kíván, megerőszakol egy magányos nőt, kiruccan egyet egy bordélyházba, nem történik házasságtörés, hiszen az ő tulajdonjoga nem sérült meg... Egy idegen férfi azonban már azzal is bűnt követ el, ha megnézi az ő feleségét, netán kedvét leli a feleség arcának szépségében.

A Korán kezdetben még meglepően enyhén ítéli meg a házasságtörőket. A K 4,16 szerint ha a bűnösök megbánást tanúsítanak, hagyni kell őket. Ezt a verset azonban a későbbi 24,2 vers eltörli, miután száz korbácsütést ír elő mindkét házasságtörőre, méghozzá a nyilvánosság előtt. A mohamedi hagyomány ezen is túlmegegy: a házasságtörők kivégezhetők, sőt a sértett férj által is megölhetők. (Vö. B 8,82,829; 9,93, 512; M 017,4206.) Ezt a hagyományt szentesíti a sariájtörvény is: o 5,4; e 12,8).

Ugyanakkor az is igaz, hogy az iszlám is elítéli a paráználkodás különböző formáit: a házasság előtti szexuális életet, az önkielégítést, a prostitúciót, a pornográfiát, a homoszexuális kapcsolatokat is (vö. K 4,16; 26,165-166). A házasságon belül sem engedélyezi a természetellenes aktusokat (például az anális szexet). A potencianövelő szerek használatát, a születésszabályozási módszerek alkalmazását és a mesterséges megtermékenyítést csak megszorításokkal engedélyezi. Mesterséges megtermékenyítés például csak a férj spermájával végezhető.

Ezeken a területeken a katolikus tanítás jóval szigorúbb. Tiszteletreméltó elődöm, Tóth Tihamér püspök atya néha kissé túlzásba is esett. Az önkielégítést például a legnagyobb bűnök közé sorolta, a húsz év alatti nemi életet még a házastársak között is helytelenítette. (Pedig Árpádházi Szent Erzsébet 15 éves korában már saját kislányát dajkálta, 19 évesen - férje halálakor - pedig már a harmadik gyermekét várta...)

Ugyanakkor azt is ki kell mondanunk, hogy az a szabadosság, amely a mai keresztények közt is megtalálható: katasztrofális. Anglikán és evangélikus püspök asszonyok nyíltan vállalják lesbikus voltukat, katolikus papok is megáldják a lesbikusok és a homoszexuálisok házasságát is. - A gender-ideológia oktatása, az LGBTQI-kultusz bevezetése, a homoszexuálisok házasságának elismerése hamarosan a jogállamiság kritériumává válik Európában. És mindez a modernség nevében... Pedig ha elolvassuk Szent Pál Rómaiakhoz írt levelének 1. fejezetét vagy a Teremtés könyvének 19. fejezetét, mindjárt látjuk azt, hogy az Unió tisztségviselőinek többsége nem a jövőbe akarja vinni Európát, hanem szeretné visszavezetni 2000, sőt közel 4000 évvel ezelőtre... Bár az elhamarkodott ítélkezéstől óvakodnunk kell, valahogy mégis az jut eszünkbe: Európa, neked Mohács kell...?

VII. és X.: Ne lopj! - Felebarátod tulajdonát ne kívánd!

Ezek a parancsok nemcsak a tolvajlást és a rablást tilalmazzák, hanem a felebarát anyagi javainak mindenféle megkárosítását, így például a rongálást, a sikkasztást vagy az uzorakamat szedését is. Ezzel együtt megkívánják a szükséget szenvedők támogatását, az állam részéről pedig az ún. szociális igazságosságot.

A Korán többször hangsúlyozza, hogy Allah-é minden, mi csak bérői vagyunk az Ő tulajdonának, és el kell majd számolnunk arról, hogyan sáfárkodtunk a ránk bízott javakkal (vö. K 4,131-132). Akik igazságosak és "kegyes cselekedeteket" hajtanak végre, azok a Paradicsomba jutnak, és ott még annyi jogtalanságot sem fognak elszenvedni, "mint a datolyamagon lévő hasadék" (K 4,124). - Allah megkívánja a takarékoskosságot (K 4,29), ugyanakkor elítéli a fösvényeket (4,37). A legszigorúbban tiltja az árva vagyonának megkárosítását és a hamis mérték alkalmazását (K 6,152).

Mohamed - amint már említettük - mindig fontosnak tartotta a szegények felkarolását. Arról is volt már szó, hogy az iszlám gyors terjedését az is segítette, hogy az általa meghódított országokban jobban érvényesült a szociális igazságosság, mint a korabeli többi birodalomban. - A szegények megsegítését szolgáló adomány (zakát) megfizetése egyenesen istentiszteleti cselekedetnek minősül ma is.

Az éremnek, sajnos, van másik oldala is. Zakátot adni csak a muszlimnak kell, a káfiának ez nem jár. Neki az való, hogy megfizesse a dzsízját (a "védelmi adót"). - Napjainkban azt is furcsának találhatjuk, hogy Szaud-Arábia, Kuvait, Katar, az Egyesült Arab Emírségek, a legnagyobb európai sportklubokat is kezükben tartó szupergazdag országok szinte egyetlen muszlim "menekültet" sem fogadnak be, legfeljebb Európába költözésüket támogatják, és számolatlanul építik számukra a mecseteket.

VIII. Ne tégy hamis tanúságot felebarátod ellen!

A keresztény felfogás szerint ez a parancsolat tilt mindenféle hazugságot: nemcsak a rágalmazást, a hamis tanúskodást, hanem a megszórást (a pletykálkodást), a hitelrontást, az esküszegést, mások megtévesztését, az igazság elferdítését, bizonyos esetekben az igazság elhallgatását is.

A felebarát elleni hamis tanúskodást a Korán is elítéli. Aki például hamisan vádol valakit házasságtöréssel, az 80 korbácsütést érdemel (K 24, 4). A K 4,135 előírja a szigorú igazságosságot akkor is, ha valaki önmagáról, hozzátartozóiról, gazdagokról vagy szegényekről tanúskodik. Allah különösen szigorú a képmutatókkal szemben, akik vallásosnak mutatják magukat, de nem azok: ők a Tűz legmélyesége mélyére kerülnek (vö. K 4, 145).

Sajnos, itt is találunk számunkra szomorú dolgokat az érem túlsó oldalán. A hit terjesztése érdekében minden megengedett: a hazugság, a megtévesztés, sőt a megkötött szerződés megszegése is. Említettük már, hogy a mekkai karavánon való rajtaütés a béke szent havában történt (624-ben) Mekka elfoglalása pedig a hudajbija-i békeszerződés lejárta előtt (630-ban).

A "török áfiumról" nekünk, magyaroknak is vannak emlékeink. - Az például hogy muszlim lányok Beirutban tetőtől-talpig csadorban felszállnak a repülőre, ott átöltöznek és miniszoknyában szállnak ki Milánóban, majd ugyanezt a színeváltozást megcsinálják visszafelé is: ez náluk természetes. - Az is magától értetődik, hogy keményen alkoholizáló szudáni rendőrök levágják az alkohol-fogyasztáson ért muszlim kezét. (A két esetről Henri Boulad, Alexandriában élő jezsuita beszélt.)

Mi, káfirok, sajnos, nem vagyunk tudatában annak, hogy a káfirok megtévesztése a muszlimok részéről nem bűn, inkább erény. Mohamed több ízben buzdította híveit a káfirok megtévesztésére (vö. Bukhári 5,59,369). - Murat Altun, Luigi Padovese püspök, anatóliai apostoli kormányzó török sofőrje még meg is keresztelkedett annak reményében, hogy főnöke kíséretében Cipruson, a pápa közelébe kerülve merényletet kísérelhet meg a pápa ellen. Amikor viszont a püspök lemondta az utat, a "keresztény-nyé lett" sofőr 25 törzsúrassal megölte őt. Ez 2010-ben történt.

A muszlim vezetők általában professzionális szinten gyakorolják a külvilág megtévesztését. A Jézus-korabeli farizeusok hozzájuk képest csak óvodások voltak. Egy átlag európainak halvány fogalma sincs arról, hogy az az imám, aki egy TV-csatorna mikrofonja előtt talpig úriemberként nyilatkozik, milyen gyűlöletbeszédet tart a mecsetben a hitetlen káfirok (a gyaur kutyák) ellen... Újra csak azt kell mondanunk: nem véletlen, hogy Julia Gillard miniszterelnök asszony 2016-ban Ausztráliában elrendelte a mecsetek lehallgatását.

Nekünk, keresztényeknek természetesen sosem szabad a gyűlöletet gyűlölettel viszonznunk, de azért semmiféle "politikai korrektség" nevében sem vagyunk kötelesek a fentieket tudatlanra vennünk. Nekünk a muszlimok is felebarátaink, de azt tudnunk kell, hogy mi nem minden muszlimnak (és nem mindenütt) vagyunk felebarátai.

II. Az iszlám, mint politika

Magától értetődik, hogy minden nagyobb vallás szerepet játszik a közéletben, így van kapcsolata a politikával is. A legtöbb ember nemcsak egy ország polgára, hanem valamelyik egyházi közösség tagja is, így rászorul mind az állam, mind az egyház támogatására. Az állam feladata elsősorban az, hogy gondoskodjék polgárainak **természetes szükségleteiről**: megélhetés, közösségi kapcsolatok ápolása, közlekedés, közbiztonság stb. Az egyházak feladata pedig elsősorban az, hogy segítse tagjait **természetfeletti szükségleteik** kielégítésében: vallásgyakorlás egyéni és közösségi szinten, vallásoktatás biztosítása, liturgiák, közös istentiszteletek rendezése.

Az az ember, aki egyszerre polgára egy államnak és tagja egy egyháznak, nem két személy, hanem csak egy. Az a normális, ha az állam és az egyház - egymás autonómiájának tiszteletben tartása mellett - együttműködik az említett szükségletek kielégítésében, mint ahogy a szülők - normális esetben - együttműködnek gyermekeik testi-lelki nevelésében.

Az állam és az egyházak teljes szétválasztása éppúgy egészségtelen, mint a szülők válása: külön-külön már nem tudják optimális módon segíteni gyermekeik fejlődését. De nem egészséges az államegyháziság: az állam és az egyház teljes egybeolvadása sem, mert a gyermekeknek szükségük van apára is és anyára is a harmonikus növekedéshez. A korrekt együttműködés esetén az állam segíthet az egyháznak, például a templomok karbantartásában, a lekipásztorok anyagi támogatásában; ugyanakkor az egyház is segít az államnak: iskoláiban világi tudományokat is oktattva, részt véve a betegápolásban, a szegény-gondozásban stb. Ahol minőségi lekipásztori munka folyik: jobb az adómorál, a munkamorál, a közbiztonság és jobb állapotban vannak az állam számára is értéket jelentő egyházi műemlékek...

A fenti megfontolások alapján ideálisnak mondható a mai magyarországi helyzet és általában a kelet-európai országok helyzete. Ezzel szemben nem tekinthető optimálisnak az egyház és az állam teljes szétválasztása, ami Nyugat-Európában általános. Franciaországban például én nem mehetek be püspöki mellkeresztrel egy polgármesteri hivatalba, a ruhatárban el kell felejtennem azt is, hogy egyáltalán keresztény vagyok... Ugyanakkor a vallásos polgármester sem vethet keresztet magára, ha világi hivatalnok minőségében belép egy templomba például azért, hogy azt vendégeinek megmutassa. Ő ott nem az egyház tagja, hanem a laikus állam képviselője...

Az iszlám államok általában az ellenkező végletet képviselik. A Koránból és a szunnákból táplálkozó saría törvény vagy teljes egészében (mint például Iránban vagy Szaud-Arábiában) vagy jelentős részben beleépül az ország törvényhozásába, beleértve a büntető törvénykönyvet is. Több országban az, aki tiszteletlenül említi Allah-ot, Mohamedet vagy a Koránt, az életével játszik: halálra ítélik és ki is végezhetik.

1948. dec. 10-én - Szaud-Arábia kivételével - az összes iszlám állam képviselői aláírták az Egyetemes Emberi Jogok Nyilatkozatát - azzal a megjegyzéssel, hogy az csak "a saría törvénnyel együtt érvényes". Úgy látszik, hogy az ENSZ illetékesei már akkor is olyan ostobák (vagy jellemtelenek) voltak, mint napjainkban: nem vették észre - vagy nem akarták észrevenni -, ez az aláírás csak egy színjáték volt a muszlimok részéről. A nyilatkozat lényege az, hogy a törvény előtt minden ember egyenlő. A saría lényege pedig ennek pont az ellenkezője: a rabszolgák, a káfirok és a nők nem egyenlők az igazhitű muszlim férfiakkal...

..-.-

A továbbiakban elsősorban Bill Warnernek a Politikai Iszlám Tanulmányok Központja által kiadott alábbi műveire támaszkodom:

- Mohamed hagyománya (a hadisz) - Mohamed élete (a szíra) - Az iszlám alapjai - Saría törvény nem muszlimoknak - Kétórás Korán - Hogyan érveljünk hatékonyan az iszlám mentegetőivel szemben? - Nők és rabszolgák (alávetés az iszlámban).

1. Az iszlám belpolitikája

a) A rabszolgaság

Az Újszövetségi Szentírásban a rabszolga szó csak párszor szerepel, többnyire átvitt értelemben vagy úgy, hogy elítéli a rabszolgatartást. Elítéli például az egyiptomiakat, akik a választott nép fiait rabszolgasorsban tartották (ApCsel 7,7). Szent Pál pedig kijelenti: "Nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert mindannyian egyé lettek Krisztusban" (Gal 3,28). A hangsúly itt azon van, hogy rangban egyik sem előzi meg a másikat. Megható az apostolnak Filemonhoz írt levele, amelynek kíséretében visszaküld hozzá egy szökött rabszolgát: "Úgy küldöm vissza hozzád, mint saját szívemet..., de már nem mint rabszolgát, hanem mint többet: mint szeretett testvért..." (Filem 12. 16).

Ha az ember elolvas egy "politikailag korrekt", iszlámról írt tankönyvet, azt hinné, hogy az iszlám sem ismeri el törvényesnek a rabszolgatartást. A "rabszolga", a "rabszolgaság" szót nem találjuk sem a tartalomjegyzékben, sem a tárgymutatóban (miként a dzsízja = fejadó kifejezést sem),

Aztán ha beleolvasunk a Koránba vagy a szunnákba, hatalmas meglepetés érbennünket: lépten-nyomon rabszolgákba-rabszolganókba ütközünk, akiket Mohamed vagy az ő híveinek "jobbja birtokol". (A Dr. Okváth Csaba által fordított Kegyes Korán a "rabszolgád" szót rendszeresen az "akiket jobbold birtokol" kegyes kifejezéssel helyettesíti. De a rabszolga ettől még rabszolga marad...) - A rabszolgatartás az iszlámban olyan természetes, mint a levegővétel. A szó sem a Koránban, sem a szunnákban egyszer sem található negatív megvilágításban. /4./

K 16,75: "Allah példabeszédet mondott egy rabszolgasorban lévő szolgáról, aki nem rendelkezik semmivel, és egy másikról, akiről szépen gondoskodunk. Ez utóbbi abból titokban és nyíltan adakozik. Vajon egyenlők-e ők? Hála legyen Allahnak!" - K 30,28: "Saját magatokból vett példázatot adott nektek: Talán ti egyenlően megosztotok vagyontokon bármelyik rabszolgával, akit jobbotok birtokol? Féltitek-e őket úgy, ahogy magatokat féltitek? Így magyarázzuk a jeleket az olyan népnek, amely használja az eszt."

A K 4,36 viszont megkívánja a jóindulatot nemcsak a szülők, rokonok, árvaik, szegények, szomszédok, útitársak és vándorok iránt, hanem a rabszolgák iránt is. A háttérben ott van az iszlám hitre való áttérítés szándéka. A muszlim, illetve a muszlim hitre áttért rabszolga felszabadítása egyébként dicséretes dolog. A Bukhári 3,46,693 szerint: Mohamed mondta: "Ha valaki felszabadít egy muszlim rabszolgát, Allah megszabadítja őt a Pokol tüzétől ugyanúgy, ahogy ő most megszabadította a rabszolgát."

A muszlim rabszolgarendszernek talán legsötétebb oldala az, hogy a férfi (a házas is) törvényesen közöskülhet a "jobbja által birtokolt" rabszolganókkal. (Vö. K 23,1-6; 70,22-30). A K 4,24 szerint még a házas rabszolganó is kezelhető szexrabszolgaként!

Kétségtelen, hogy a muszlim államok legtöbbször hivatalosan eltörölte a rabszolgatartást. Ennek megfelelően a Saríja törvény Nu Ha Mim Keller által készített angol fordításából (Reliance of the Traveller and Tools of the Worshipper) sikerült is "kifelejteni" a rabszolgasággal kapcsolatos fejezetet... - Mivel azonban az iszlám államokban nem egyszerű államegyháziság van, mint az egykori keresztény államokban, hanem "egyházállamiság" (theokrácia), a rabszolgatartás eltörlése majdnem lehetetlen. Allah megengedte, Mohamed gyakorolta az intenzív rabszolgakereskedést is, hogyan jön ahhoz egy muszlim ország kormánya, hogy ezeket tilalmazza...?

Ennek megfelelően az egykor virágzó és megszámlálhatatlan rabszolga halálát okozó rabszolga-ipar ma is létezik: különösen Szaud-Arábiában, Szudánban és Mauritániában. Henri Boulad jezsuita atya, aki 2017.III. 16-án lett magyar állampolgár, még látott olyan piacot, ahol egy mezítelen néger lány - árának feltüntetésével - ott ült az árucikkek között. (Erről beszélni persze Nyugat-Európában nem korrekt és azonos az iszlámofóbiával...)

Ilyenkor az ember hallja azok véleményét, akik "nem szeretnek muszlim bűnözésről beszélni, hisz hasonló bűnöket keresztények is elkövettek". Egy különbségről azonban elfeledkeznek: A keresztény rabszolga-kereskedők nem voltak Krisztus követői, inkább csak megkeresztelt pogányok, akiknek bűneiért ennek ellenére már a pápák is többször bocsánatot kértek; azok a muszlimok viszont, akik Nyugat-Afrika partjainál ellátták rabszolgákkal az ál-keresztényeket, igazi muzulmánok voltak, Mohamed követői még akkor is, ha tetteikről hallgatni kell, és azokért még senki sem kért bocsánatot...

b) A nők helyzete

Biztos, hogy a nők az ószövetségi választott nép körében sem voltak egyenjogúak a férfiakkal. Amikor az Úr Jézus Jákob kútjánál beszédbe elegyedett egy szamariai asszonnyal, a korabeli illémkódex 3 paragrafusát is átlépte: a) szóbaállt egy asszonnyal, b) meghozzá egy szamariai asszonnyal, c) aki ráadásul még a saját falujában sem örvendett jó hírnek (vö. Jn 4,5-30). Az is figyelemre méltó, hogy kíséretében asszonyok is lehettek (vö. Lk 8, 1-3). Nem véletlen, hogy keresztje alatt - egy kivétellel - csak asszonyok álltak, és hogy feltámadása után asszonynak (asszonyoknak) jelent meg először (vö. Mt 28,8-10; Mk 16,9). Azt, hogy apostolai közé nőket nem választott, semmiképpen sem értelmezzük valamiféle nőellenes diszkriminációnak, inkább a családanyai-háziasszonyi hivatás iránti tiszteletnek. - A katolikus egyház törvénykönyve a házasságot két egyenjogú fél szerződésének tekinti (vö. Az Egyházi Törvénykönyv 1055. k. 1. §.)

Egészen más a helyzet az iszlámban. A nők megalázottságára már utaltunk a IV. parancsolat tárgyalásánál. Idézzük fel ennek pontjait:

- A házassági szerződést a leendő férj és a leendő feleség apja vagy gyámja köti meg. Az sem szükséges, hogy a nő ismerje jövődöbelijét. Bár akad olyan hadisz, amely szerint a nőt megkérdezése nélkül nem lehet férjhez adni. Ha viszont a szűz "szemérmesen hallgat", az beleegyezésnek minősül (vö. Bukhári 7,62.67-68).
- A nő nemi szervének (klitorisz = csikló) eltávolítása is sokkal megalázóbb, mint a férfiaknál szokásos körülmetélés. Ez a gyakorlat egyébként még a liberálisabb államokban (például Egyiptomban) is általános.
- A K 4,3 és a Saría m 6,30 szerint egy szabad muszlim férfinak több felesége is lehet. A feleségnek azonban nem lehet több férje.
- A muszlim férfinak nincs megtiltva, hogy káfír nővel házasodjék. A muszlim nő azonban nem mehet férjhez egy káfír férfihez. (Vö. K 2,221.)
- A férjnek lehetnek szex-rabszolgái, a feleségnek nem (vö. K 4,24).
- A nő általában csak arcát is eltakaró csadorban mutatkozhat idegen férfiak előtt. - Otthonát csak férje engedélyével hagyhatja el általában férje vagy szexuális partnernek nem minősíthető férfi kíséretében.

A Saría m 10,12 szerint "a férjnek való engedelmesség vallási kötelesség", amelynek megszegése veréssel is büntethető. A feleség-verést egyébként a Korán is engedélyezi (vö. 4,34). A természetellenes (anális) szex tilos, egyébként a nemi érintkezés idejéről és módjáról a férj dönt (vö. Muszlim 008,3365). Iszak 969 szerint "a férfiak némiképp rendelkeznek a nők felett, mert ők a férfiak rabjai, és nincs ellenőrzésük önmaguk felett."

Az 5 éves korától anya nélkül nevelkedett és a 12 tagú háremén belüli féltékenykedésektől eleget szenvedő Mohamednek meglehetősen lesújtó véleménye volt a nőkről. Többször is kijelentette, hogy "a Pokolban a legtöbb ember nő" (vö. Bukhári 1,2,28; 1,6,301). Azt is vallotta, hogy a nők intellektuálisan és morálisan is alsóbbrendűek a férfiaknál (vö. B 1,6,301). A Muszlim 031,5966 megörzött egy ilyen mondást a Prófétától: "Tökéletes férfi sok van, de nők közül kizárólag Mária, Imrán lánya, Ászija, a fáraó felesége és Aisa tökéletesek." (Más helyen első feleségét, Hadidzsát is ide sorolja.)

Említsünk meg még néhány diszkriminatív különbségtételt a muszlim férfiak és nők között:

- A nők számos hivatás gyakorlásából ki vannak zárva, például bíró csak szabad férfi lehet (Saría o 22,1).
- A nő feleannyit örökölhet, mint a férfi: "Az általános részesedést úgy kell elosztani, hogy a férfi két nő részét kapja" (o 10,3).
- Ha valaki egy nőnek okoz sérülést vagy egy nő halálát okozza, büntetése feleannyi, mintha ugyanezt egy férfivel teszi (o 4,9).
- Egy nő vallomása a bíróság előtt feleannyit ér, mint egy férfié. A K 2,282 szerint, ha adóssági ügyben tanúkra van szükség, "két tanút hívjatok a férfiak közül. Ha nincs két férfi, akkor egy férfit és két asszonyt, olyanokat, akikkel elégedettek vagytok".

A nő az iszlámban elsősorban a férfi kielégülésének eszköze, illetve fajszaporító (pontosabban: "muszlim-szaporító") tényező. A feleség nemmi szervét a Korán "szántóföldnek" nevezi, amelyet a férj tetszése szerint használ. Ha viszont anyai küldetését jól teljesíti, akkor még Mohamed szerint is tiszteletet érdemel (Bukhári 8,73,2; vö. K 46,16). - A férjének engedelmes és kötelességet teljesítő nő aztán ugyanolyan jutalomban részesül az Ítélet Napján, mint a férfi: "Allah Kerteket ígért az igazhitűeknek, férfiaknak és nőknek egyaránt, amelyek alatt folyók folynak, és amelyekben örökké lakozni fognak jó lakhelyeken az Éden kertjeiben" (K 9,72).

Befejezésül érdemes még utalnunk Houari Boumédiène egykori algériai államelnöknek egy beszédére, amelyet 1974-ben az ENSZ-ben mondott: "Egy nap emberek milliói fogják elhagyni a déli féltekét, hogy elárasszák az északi. És nem feltétlenül barátkozni mennek, hanem hódítani. Azzal fogják meghódítani, hogy saját fiaikkal népesítik be. Asszonyaink méhe hozza meg számunkra a győzelmet."/5./ Innentől kezdve a muszlim országokban népeségrobbanás következett be. Az európai vezetők pedig, akiknek nem volt szabad komolyan venniük H. Boumédiène beszédét, és nem veszik komolyan most sem, nem győznek csodálkozni: honnan ez a sok "menekült" és "gazdasági bevándorló"? Egy francia újságíró hölgy találóan írta, hogy "a gyermekszülés a muszlim nők dzsihádjája..." Náluk 5 gyermek a minimum, a németeknél lassan az egy is sok lesz!

c) A káfírok

A káfír szó gyűjtőfogalom, amelyet "hitetlennek" szokás fordítani, bár ez a szó nem fejezi ki az eredeti arab kifejezés pejoratív ízét. Talán a törökök által használt "gyaur kutya" tükrözi legjobban a káfír tartalmát. - Ide tartoznak nemcsak az ateisták és a politeisták, hanem a Koránban gyakran található "Könyv Népei" is. /6./

A Könyv Népei eredetileg főleg az "Allah haragvása által sújtott" zsidók és a "tévelygő" keresztények (vö. K 1,7). - A Korán velük együtt említi a szabeusokat is, egy Irak területén található egyistenhívő közösséget (vö. K 2,62; 5,69). Később ide sorolták a zoroasztriánusokat és a mandeusokat és talán más, szent könyvvel rendelkező közösségeket is. (A zoroasztriánusok alapítója, a jó és rossz istenben hívő Zarathusztra a Kr. e. 6. században élt; a mandeusok egyidősek a kereszténységgel, magukat Keresztelő Szent Jánosról "János-keresztényeknek" hívták.)

A Koránban és Mohamed életrajzában sokkal több szó esik a káfírokról, illetve a Könyv Népeiről, mint magukról a muszlimokról. És a hangsúly majdnem mindenütt a megvetésen, a gyűlöleten és az ellenük folytatandó harcra való buzdításon van. A káfírokkal nem szabad barátkozni (még akkor sem, ha rokonok vagy családtagok), ki kell gúnyolni, meg kell félemlíteni, sőt (ha nem hódolnak be) meg kell ölni őket. Érdemes belepillantani az ezzel kapcsolatos szövegekbe:

- K 3,28: Hívők, ne barátokozzatok a káfírokkal más hívők helyett! Akik mégis ezt teszik, elveszítik Allah védelmét, egyedül maradnak önmaguk védőiként.
- K 83,34: Ama napon (a Paradicsomban) a hívők gúnyolni fogják a káfírokat, nászágyaikról figyelve őket. Vagy nem kéne tán megfizetni a káfíroknak mindazért, amit tettek?
- K 8,12: (Emlékezz!) Midőn Urad sugallta az angyaloknak: "Én veletek vagyok. Erősítsétek azokat, akik hisznek! És azok szívébe, akik hitetlenkednek, a rettegést fogom elhinteni. Üssétek hát őket a nyakuk felett, és minden ujjpercüket vágjátok le!"
- K 33,61: A káfírok meg lesznek átkozva, bárhol is legyenek, el lesznek ragadva és meg lesznek gyilkolva.
- K 9,29: Harcoljatok azok ellen, akik nem hisznek Allah-ban, sem az Utolsó Napban... Mindaddig tegyétek ezt, amíg meg nem adják akarva-akaratlanul a fejadót (dzsízját= eredeti arab nyelven: al-dzsízjatu). Megaláztattak, megvetettek maradnak ők.

Megjegyzés: a fenti sorok a Korán kronológiailag utolsó szúrájából valók, ezért a káfírokkal kapcsolatos utolsó szavaknak is tekinthetők.

A fentieknek megfelelőek a Saría törvény káfírokkal kapcsolatos paragrafusai is:

- h 8,24: "Nem szabad zakátot (alamizsnát) adni egy káfírnak."
- w 59,2: "A káfírokkal szemben hajthatatlannak kell maradni, keményen kell fellépni ellenük, gyűlölni kell őket, míg el nem fogadják a Magasztos Allah által kirótt sorsot."

Mohamed kezdetben győztes csatái után a legyőzött férfiakat kivégeztette, a nőket és a gyermekeket pedig eladta. Később rájött arra, hogy jobban kifizetődik, ha alattvalóként életben nagyja a férfiakat is, akik munkájukkal és adójukkal támogatják az igazhitűeket. Először a megtámadott és kifosztott gazdag hajbari zsidóknak "kegyelmezett meg", akiknek évente egyszer bevételük felét dzsízjaként be kellett szolgáltatniuk. (Hasonlóan jártak el velünk Rákosiék is az 1950-es években...) A zsidók után szerződést kötött a keresztényekkel is. Ennek értelmében adófizetés fejében gyakorolhatták saját vallásukat is számos megszorítással. Nem építhettek új templomot vagy gyülekezeti házat, a nyilvánosság elől el kellett tüntetniük a keresztet, nem harangozhattak, nem végezhetek körmeneteket, zarándoklatokat. Megkülönböztető öltözetet kellett hordaniuk, helyüket át kellett adniuk a muszlimoknak, szigorúan tilos volt térítő tevékenységet folytatniuk. Ezekkel az előírásokkal magyarázhatók, hogy a keresztények száma a muszlimok által megszállt területeken fokozatosan csökkent, egyesek elmenekültek, mások felvették az iszlám hitet.

A behódolt zsidókat, keresztényeket és egyéb vallásúakat nevezzük **dimmiknek**. Egyes dimmik, akik tehetségesek voltak és komoly hasznot hajtottak a muszlim világ számára (szakemberek, tudósok, művészek), bizonyos megbecsülésben részesültek. Köztük olyanok is akadtak, akik - mind az iszlámban, mind a kereszténységben jártasak lévén - az iszlám apologétáivá (védelmezőivé) váltak. Így a dimmi (vagy dzimmi) szó egyszerre jelenthet leigázott zsidót-keresztényt-más vallásút, illetve apologétát, aki az iszlámot védelmezi. (Például annak kimutatásával, hogy a muszlimoknak felrótt bűnöket a keresztények is elkövették. Csak arról feledkeznek el, hogy amit valaki rossz keresztényként követ el, az neki szégyen, ha viszont ugyanazt a bűnt egy jó muszlim követi el, az neki dicsőség...)

Ha egy keresztény gyűlöli a muszlimokat, már nem Jézus tanítványa. Ha viszont egy muszlim gyűlöli a keresztényeket, attól még jó muszlim, sőt ezzel lesz Mohamed igazi követője...

2. Az iszlám külpolitikája - harc Allah Útjain

Ha egy muszlimot megkérdezzük: mit jelent a **dzsihád** szó, valószínűleg azt válaszolja: azt az **erőfeszítést**, amellyel ők megtartják vallásuk 5 oszlopának (hitvallás, ima, adakozás, böjt, zarándoklat) előírásait. Ha az iszlám csak vallás lenne, ez a válasz igaz is volna. Ám az iszlám nemcsak vallás, hanem politika is, méghozzá egy totalitárius politikai rendszer, amely sokban hasonlít a nácizmusra és a kommunizmusra.

A nácizmus alapja a fajelmélet, a kommunizmusé az osztályelmélet, az iszlámé pedig a valláselmélet. - Itt csendben hadd jegyezzük meg, hogy napjainkban már beszélhetünk egy negyedik totalitárius rendszerről is, amelyet a Kalergi-féle "anti-fajelméleten" alapuló nagytőkés diktatúrának nevezhetünk. Erőszakban itt sincs hiány: minden erővel megpróbálják a különböző népeket (fehéreket, feketéket, sárgákat, barnákat) mesterségesen összekeverni és az országhatárok megszüntetésével Európát (később az egész világot) egyetlen kolhozra alakítani. Ez a kolhoz csupa identitását veszített, uniformizált emberből álló, jól manipulálható tömeg lenne, egyetlen (nagy-tőkésekből álló) világkormány uralma alatt...

Visszatérve az iszlámra, mint totalitárius politikai rendszerre: ennek csak egy oszlopa van: a **kis dzsihádnak** nevezett harc Allah Útjain. Ebben a harcban - az imádság, az adakozás és a propaganda mellett - a fegyveres **erőszak** játsza a vezető szerepet. Kissé leegyszerűsítve a dolgot, azt mondhatjuk: nagy dzsihád = erőfeszítés - kis dzsihád = erőszak. Hiába mondja még a Magyar Katolikus Lexikon is, hogy "a dzsihád 'szent háború' jelentése elsősorban a nem muszlim vallásúak között alakult ki" /7./: ez súlyos tévedés. A Bukhári által összegyűjtött 7275 hadíszban a dzsihád szó 100 esetből 98-szor (!) háborút jelent...

Kétségtelen, hogy az erőszak időnként szerepet játszott a kereszténység terjesztésében és védelmében is (eretneküldözés), de ez a krisztusi tanítástól való eltávolodás következménye volt. Az iszlámban viszont az erőszak alkalmazása az Allah által előírt és a Mohamed által gyakorolt hódítás folytatása. - A keresztény hit terjesztése elsősorban karizmatikus hithirdetők, misszionáriusok feladata, az iszlámban pedig az imámjaik által fanatizált tömegeké.

A Koránnak főleg a medinai szúráiban hemzsegnék a dzsihádra, mint fegyveres harcra buzdító felhívások: Olvassunk bele a kronológiailag utolsó, éppen ezért "legerősebb", 9. fejezetbe:

- 14: "Harcoljatok a hitetlenek ellen! Allah a ti kezetek által bünteti és alázza meg őket."
- 24: Ez a vers arról szól, hogy sem a hozzátartozók iránti szeretet, sem az anyagi javak nem lehetnek kedvesebbek, mint "Allah, az Ő Küldötte és az Ő Útjain való harc".
- 38-39: Ezek a versek hivatkoznak a túlvilági boldogságra, illetve a fájdalmas büntetésre a harc vállalása, illetve elhanyagolása esetén.
- 41: "Vonuljatok hát harcba könnyen, vagy nehezen. Harcoljatok saját testeitekkel és javaitokkal Allah Útjain!"
- 45-49: Ezek a versek elmarasztalják azokat, akik vonakodnak a "kivonulástól" vagy késlekedve harcolnak.
- 73: "Ó, Próféta! Harcolj a hitetlenek és a képmutatók ellen, és légy velük szigorú! Az ő menedékük a Pokol. Milyen szörnyű sors ez!"
- 81: Azoknak, akik a hőségre hivatkozva vonakodnak a kivonulástól, kilátásba helyezi a Pokol tüzét, amely sokkal forróbb lesz...
- 29: "Ha a Szent Napok eltelnek, akkor öljétek meg a társítókat /társítók = akik Allah mellé más isteneket is társítanak/, ahol rájuk találtok. Fogjátok el őket! Állítsatok nekik csapdát a leshelyeitekről. Ha azonban megbánást tanúsítanak, elvégzik az imát és megadják a zakátot, akkor engedjétek őket útjukra."

Sajnos, a később keletkezett szunnák és a 14. századi Saría törvényeivel sem kevésbé harciasak, mint a Korán medinai szúrái.

Bukhári 1,2,35: "Mohamed azt mondta: 'Aki csatlakozik a dzsihádroz... és életben marad, azt Allah vagy a túlvilágon jutalmazza meg, vagy a hadizsákmány lesz a jutalma. Ha elesik a csatában és mártírhálált hal, bebocsáttatik a Paradicsomba'."

Muszlim 01,0031: (Mohamed mondta:) "Parancsot kaptam, hogy háborút viseljek az emberiség ellen, míg el nem fogadják, hogy nincs más isten, csak Allah, és míg el nem hiszik, hogy én vagyok az Ő Prófétája és el nem fogadnak minden kinyilatkoztatást, amelyet rajtam keresztül mond."

Saría o 9,0: "A dzsihád a káfírok elleni háborút jelenti, amelynek célja a saría jogrendszerének meghonosítása."

o 9,1: "A dzsihád a közösség kötelessége."

o 9,4: "Minden ép elméjű, ép testű férfinak, aki elérte a pubertás kort, kötelessége harcolni."

o 9,5: "Először szólítsátok fel őket, hogy térjenek át az iszlámra, aztán kötelezzétek őket, hogy fizessenek dzsízját. Ha visszatartják az áttérést vagy az adók megfizetését, akkor támadjátok meg őket."

Mohamed 632-ben bekövetkezett halálakor az arábiai félszigetet már teljes egészében muszlimok, illetve nekik behódolt dimmik lakták. A sikerben szerepet játszott az is, hogy Mohamed nem ismerte a hadüzenet fogalmát. A különböző városokat rajtaütés-szerűen támadta meg, egyik mondaságának megfelelően: "a háború megtevesztés". A káfírok megtevesztésére több ízben buzdította híveit is (vö. Bukhári 5,59,369) /8./ Ez a **takija**, amiről a VIII. parancsolattal kapcsolatban már beszéltünk. A cél az iszlámban (mint tudjuk) szentesíti az eszközt.

732-ben, száz évvel Mohamed halála után, az iszlám birodalom már Franciaországtól a kínai nagyfalig ért. A gyors terjedésben több ok is szerepet játszott: Észak-Afrikában politikai vákuum volt, a Piréneusi félszigeten dinasztikus viszály dúlt, a muszlim államokban nagyobb volt a szociális igazságosság, mint a Bizánci vagy a Perzsa Birodalomban, az iszlám a harcias arab törzsek rádöbentette az összetartozás jó érzésére és ugyanakkor harcaiknak új, az eddigieknél vonzóbb célt tűzött ki. De legalább ilyen jelentős ok volt az is, hogy sem a Bizánci Császárság, sem a Perzsa Birodalom nem vette komolyan a veszélyt.

A történelem ismétli önmagát: mintha csak a mai Európai Unióban lennének! Hiába Houari Boumédiène ENSZ-ben elmondott (már idézett) beszéde, hiába az iszlám országokban élő, az iszlámot nálunknál jobban ismerő keresztények figyelmeztetése: sem az európai vezetők nagy része, sem az Unió átlagpolgárai nem veszik komolyan a veszélyt. Henri Boulad, a már idézett alexandriai jezsuita szerzetes muszlim entellektüeleket is idéz: "Poitiers-nél megállítottatok bennünket, Bécstől visszafordítottatok minket, de most nem fogtok megállítani, ezúttal továbbmegyünk, csak más eszközökkel." /9./ -Poitiers-nél Martell Károlynak sikerült először megállítani a muszlimokat 732-ben, Bécstől Sobieski János vezetésével fordították vissza a törököket 1683-ban. De meg kell említenünk még egy sorsdöntő tengeri csatát a görögországi Lepanto közelében, ahol a keresztény flotta csodával határos módon győzött a törökök ellen - a pápának és híveinek imáitól kísérve - 1571-ben.

Európában ma mindenki a terrorizmustól retteg, pedig a terrorista támadások veszélye talán minden tízezredik embert fenyegeti (vagy annyit sem), a muszlim hatalomátvétel és az azt követő szolgasors veszélye pedig mindenkit fenyeget, aki 50 év múlva még itt él Európában - amennyiben a migráció az eddigi ütemben folytatódik...

Ha már a téveszméknél járunk, hadd említsük meg, hogy az emberek jó része két részre osztja a muszlimokat: egyik oldalon van néhány csúnya terrorista, a másik oldalon állnak a békés tömegek. Ez így nem igaz. Ha viszont Khomeini ajatollah mondása: "Az iszlám vagy politika vagy nem létezik": megfelel az igazságnak, akkor az is megfelel, hogy: "A muszlim vagy dzsihadista, vagy nem létezik." Ez nem azt jelenti, hogy napjainkban minden muszlim terrorista - bár elvi fenntartásai nincsenek sem az Iszlám Állammal, sem a terrorcselekményekkel szemben. Azt viszont a többség belátja, hogy a NATO-val és amerikai szövetségesével szemben a fegyvereknek ma nincs esélyük, sokkal inkább Európa "menekültként" vagy "gazdasági bevándorlóként" való csendes megszállásának. A terrorcselekmények valójában kontraprodiktívak, a **migráció** a célirányos cselekedet. Most az Általános Emberi Jogokra kell hivatkozni, aztán majd a Koránra és a sariára. Ezt fejezi ki Juszuf al-Karadavi sejknek, a Muzulmán Testvérek egyik európai vezetőjének 2002-ben, Rómában elhangzott kijelentése: "Demokratikus jogaitokkal gyarmatosítunk titeket, koráni törvényeinkkel uralkodunk rajtatok." /10./

Az is a téveszmék sorába tartozik, hogy "a muszlimok végül majd csak **integrálódni** fognak". Ezzel kapcsolatban hadd idézzem II. Hasszán marokkói királyt, aki egy francia TV-csatornának így nyilatkozott: "Az iszlám nem egyeztethető össze a szekularizációval, az egyház és az állam szétválasztásával. Mi, magrebinek sohasem fogunk beilleszkedni a maguk francia társadalmába." - Ezzel már Charles de Gaulle is tisztában volt 1962-ben, amikor kihirdette Algéria függetlenségét. Ő azt is világosan látta, hogy a sárgák, feketék és barnák befogadása csak bizonyos **mértékkel** jó. Az idegenek befogadása olyan, mint az ételnek sóval történő ízesítése. Egy ponton túl már nem ízesíti, hanem ehetetlenné teszi az ételt. Hasonló a helyzet a gyógyszerrel: mértékkel szedve gyógyít, túladagolva: öl.

Befejezés

Nem szerettem volna tanulmányommal muszlim-ellenes érzéseket kelteni olvasóim lelkében. Sokkal inkább szeretném, ha mindannyian lelkiismeretvizsgálatot tartanánk. Legyünk őszinték: az Európába érkezett muszlimoknak nincs is mihez integrálódniuk. Nem várhatjuk el tőlük, hogy a szennylapokat gyártó Charlie Hebdo-val azonosuljanak. Vagy talán azokhoz a nyuget-európai egyházakhoz csatlakozzanak, amelyek: leszbikus püspök-asszonyokat, sőt ateista lelkészeket is alkalmaznak? A szeretetnek a hittől való elszakadása szükségképpen szellemi, majd demográfiai vákuumhoz vezet. (Ha a szeretet elszakad a hittől, a szex is elszakad a szerelemtől és az életadó szeretettől. Így jön létre az a légüres tér, amelytől a természet irtózik és amelyhez nem lehet integrálódni sem...)

Ha mi, magyarok nem akarunk iszlám kalifátussá vagy a Soros Györgyék által tervezett, uniformizált emberekből álló Európai Nagykolhozzá válni, újra komolyan kell vennünk a hitünket. Nekünk azonban nem Mohamedet kell követnünk, hanem Jézus Krisztust. Sürgősen el kell felejtelnünk az ilyen gondolatokat:

- Kicsit megbérmálkozom, aztán erre sem lesz gondom...
- Kicsit szeretlek is, meg nem is, tudod: így van ez...
- Veled, Uram, de nélküled...

Újra meg kell tanulnunk, hogy a házasság: szentség, hogy a gyermek nem teher, hanem áldás. Hinnünk kell, hogy a gyermekneveléssel a Teremtő és a Gondviselő Isten munkatársai leszünk. - És ki kell tudnunk mondani újra:

- Hiszek, Uram, segíts hitetlenségemen! (Vö. Mk 9,24.)
- Szeretlek téged most és mindörökké!
- Veled, Uram! - És pont. És ámen.

A Korán szúrái - kronológiai sorrendben - I.

kronológiai sorrend	Korán-sorszám	cím	versek száma	hely	jegyzetek
1.	96	a vérrög	19	Mekka	Hirá barlangban
2.	68	a toll	52	"	Medina: 17-33, 48-50
3.	73	a beburkolózó	20	"	Medina: 10-11,20
4.	74	a betakarózó	56	"	
5.	1.	a megnyitó	7	"	
6.	111	a pálmrost	5	"	
7.	81	a beburkolás (a Nap felgöngyölítése)	29	"	
8.	87	a Legmagasztosabb	19	"	
9.	92	az éjszaka	21	"	
10.	89	a hajnal	30	"	
11.	93	a reggeli órák	11	"	
12.	94	a kitárás	8	"	
13.	103	az idő	3	"	
14.	100	a száguldók - (a vágótűzök)	11	"	
15.	108	Kawtar (folyó)	3	"	
16.	102	a gyarapodás	8	"	
17.	107	a segítségnyújtás	7	"	
18.	109	a hitetlenek	6	"	
19.	105	az elefánt	5	"	
20.	113	a reggel (hajnalhasadás)	5	"	
21.	114	az emberek	6	"	
22.	112	az őszinte hit az egyisten megvallása	4	"	
23.	53	a csillag	62	"	Medina: 62
24.	80	összeráncolta a homlokát	42	"	
25.	97	az elrendelés	5	"	
26.	91	a Nap	15	"	
27.	85	a tornyok	22	"	
28.	95	a fügefafa	8	"	
29.	106	Qurajs /mekkai törzs/ a tél	4	"	
30.	101	az ítélet napja	11	"	
31.	75	a feltámadás	40	"	
32.	104	a rágalmozók	9	"	
33.	77	az elküldöttek	50	"	Medina: 48
34.	50	Qáf (arab betű)	45	"	Medina: 38
35.	90	a város	20	"	
36.	86	az éjszakai látogató	17	"	
37.	54	a Hold	55	"	Medina: 44-46
38.	38	Sad (arab betű)	88	"	
39.	7	a magaslatok	206	"	Medina: 163-170
40.	72	a dzsinnek	28	"	
41.	36	Ya'Sin (két arab betű)	83	"	Medina: 45
42.	25	Furqan (= a Korán egyik neve, jel.: a megkülönböz- tető /jó és rossz között/	77	"	Medina: 68-70
43.	35	a Teremtő az angyalok	45	"	
44.	19	Mária	98	"	Medina: 58,71
45.	20	Ta'Ha (arab betűk)	135	"	Medina: 130-131

A Korán szúrái kronológiai sorrendben - II.

Kronol. sorrend	Korán-sorszám	cím	versek száma	hely	jegyzetek
46.	56	az eljövendő (óra, esemény)	96	Mekka	Medina: 81-82
47.	26	a költők (az összegyűjtő)	227	"	Medina: 197, 224-227
48.	27	a hangyák	93	"	
49.	28.	a történet	88	"	Medina: 52-55 al-Gunfa: 85
50.	17	az éjszakai utazás	111	"	Medina: 26.32-33 57.73-80
51.	10	Yunus (Jónás)	109	"	Medina: 40.94-96
52.	11	Hud	123	"	Medina: 12.17. 114
53.	12	József	111	"	Medina: 1-3,7
54.	15	Higr (helységnév lehet)	99	"	Medina: 87
55.	6	a lábasjóságok	165	"	Medina: 20,23,91 141, 151-153
56.	37	a sorba rendezők (felsorakozók)	182	"	
57.	31	Lukmán	34	"	Medina: 27-29
58.	34	Sába	54	"	Medina: 6
59.	39	a csapatok	75	"	Medina: 52-54
60.	40	a megbocsátó	85	"	Medina: 56-57
61.	41	a világosan megmagyarázott (a megkülönböztetettek)	54	"	
62.	42	a tanácskozás	53	"	Medina: 23-25.27
63.	43	a díszek	89	"	Medina: 54
64.	44	a füst	59	"	
65.	45	a letérdelés a lekuporodva letérdelő	37	"	Medina: 14
66.	46	(az Ahqáf-ban lévő) homok- dombok	35	"	
67.	51	az elfújó (felkavaró) szelek	60	"	
68.	88	a mindent elborító	26	"	
69.	18	a barlang	110	"	Medina: 28, 82-101
70.	16	a méhek	128	"	Medina: 126-128
71.	71	Noé	28	"	
72.	14	Ábrahám	52	"	Medina: 28-29
73.	21	a próféták	112	"	
74.	23	a hívők	118	"	
75.	32	a leborulás	30	"	Medina: 16-20
76.	52	a hegy	49	"	
77.	67	az uralkodás	30	"	
78.	69	a megvalósuló	52	"	
79.	70	az emelkedő fokozatok (a felemelkedés útjai)	44	"	
80.	78	a híradás	40	"	
81.	79	az erővel elragadók (szakítók)	46	"	
82.	82	a kettéhasadás	19	"	
83.	84	a szétszakadás	25	"	
84.	30	a bizánciak	60	"	
85.	29	a pók	69	"	Medina: 1-11
86.	83.	a hamisan mérők	36	"	

Ez az utolsó mekkai szúra.

A Korán szúrái kronológiai sorrendben - III.

kronológiai sorrend	Korán-sorszám	cím	versek száma	hely	megjegyzések
87.	2	a tehén	286	Medína	281: Minában a búcsúzarándoklaton
88.	8	a zsákmány	75	"	Mekka: 30-36
89.	3	Imrán családja	200	"	
90.	33	a pártok	73	"	
91.	60	a vizsgáztatás - (a próbának alávetett asszony)	13	"	
92.	4	a nők	176	"	
93.	99	a földrengés	8	"	
94.	57	a vas	29	"	
95.	47	Muhammad	38	"	
96.	13	a mennydörgés	43	"	(mekkai?)
97.	55	a könnyörületes	78	"	
98.	76	az ember az idő	31	"	(mekkai?)
99.	65	a válás	12	"	
100.	98	a világos bizonyíték	8	"	
101.	59	az összegyűjtés	24	"	
102.	24	a világosság (a fény)	64	"	
103.	22	a zarándoklat	78	"	
104.	63	a képmutatók	11	"	
105.	58	a vita (a vitatkozó asszony)	22	"	
106.	49	a szobák (a magánlakrész)	18	"	
107.	66	a megtiltás	12	"	
108.	64	a kölcsönös megtagadás (a kölcsönös rászédés)	18	"	
109.	61	a sor	14	"	
110.	62	a péntek	11	"	
111.	48	a győzelem (a hódítás)	29	"	
112.	5	az asztal	120	"	3: Arafátban, a búcsúzarándoklaton
113.	9	a megbánás a szakítás (felmondás)	129	"	Mekka: 128-129
114.	110	a győzelem	3	"	(mekkai?)

Forrásművek:

- Kegyes Korán értelmi és tartalmi fordítása magyar nyelvre -
Dr. Okváth Csaba fordítása - Szaud-Arábiai kiadás
A Korán - Serdián Miklós György fordítása - 2010.
- Biblia - Ószövetségi és Újszövetségi Szentírás -
Szent István Társulat - 1979.
- Ó- és Újszövetségi Szentírás a Neovulgáta alapján -
Szent Jeromos Bibliatársulat - 1997.
- Ibn Ishaq /Iszak/: Sirat Rasul Allah - Angol fordítása: A.Guillaume:
The Life of Muhammad (Mohamed élete) - 1982.
- Muhammad ibn Jarir al-Tabari: Tarikh al-Rusul wa-l-Muluk - angol fordít-
ásban a The History of al-Tabari gyűjteményben: History of
the Prophets and Kings (Próféták és királyok története) - 1997.
- Muhammad al-Bukhari: Sahih al Bukhari - angol fordításban: Muhammad
Mushin Khan: The Translation of the Meanings of Sahih Al-Buk-
hari (Bukhari 9 kötetes hadisz-gyűjteménye) - 1997.
- Muslim Ibn Al-Hajjaj: Sahih Muslim - Angol fordítás: Nasiruddin Al-Khat-
tab a Darussalam Publications kiadásában (Muszlim 7 kötetes
hadisz-gyűjteménye) - 2007.
- Ahmad ibn Naqib al-Misri: Umdat as-Salik wa 'Uddat an-Nasik - angol for-
dítás: Nu Ha Mim Keller: Reliance of the Traveller and Tools
of the Worshipper (Az utazó támasza és a hívők eszköztára, köz-
ismert néven: Saría törvény)- 1994.

Felhasznált könyvek:

- Malcolm Clark: Az iszlám (Tantusz könyvek) - 2017.
- Szimonidesz Lajos: Primitív és kultúrvallások - Iszlám és Buddhizmus
- Gerhard J. Bellinger: Nagy valláskalauz, Akadémia Kiadó, 1993.
- Bill Warner könyvek: a Politikai Iszlám Tanulmányok Központja
kiadásában:
- Az iszlám alapjai, 2016.
 - Kétórás Korán, 2017.
 - Mohamed élete - a Szíra, 2016.
 - Mohamed hagyománya - a Hadisz, 2016.
 - Saría törvény nem muszlimoknak, 2017.
 - Hogyan érveljünk hatékonyan az iszlám mentegetőivel szemben?, 2018.
 - Nők és rabszolgák - alávetés az iszlámban, 2020.

Idézetek és utalások:

- /1./ Bill Warner: Az iszlám alapjai, 2016., 14-16. o.
- /2./ Magyar Nemzet - Magazin, 2016. jan. 30.
- /3./ Bill Warner: Mohamed hagyománya, 2016., 41-42. o.
Mohamed élete, 2016., 83-84. o.
- /4./ Bill Warner: Nők és rabszolgaság, 2020., 87. o.
- /5./ Douglas Murray: Európa furcsa halála, 2018., 146. o.
Oriana Fallaci: Az értelem ereje, 48. o.
- /6./ Bill Warner: Saría törvény nem muszlimoknak, 2017., 37. o.
- /7./ Magyar Katolikus Lexikon, 5. kötet, 490. o.
- /8./ Bill Warner: Az iszlám alapjai, 2016., 15. és 26. o.
- /9./ Henri Boulad SJ: Az iszlám, 2009., 102. o.
- /10./ Jean-Louis Harouel: Emberi jogok a nép ellen, 2020., 11. o.

Tartalomjegyzék

Bevezető megjegyzések	1. oldal
I. Az iszlám, mint vallás	2. "
1. Az iszlám dogmatikája (hittana)	2. "
a) Hit Allahban	2. "
b) Hit Mohamedben és próféta-elődeiben	4. "
c) Hit a Kegyes Koránban	8. "
d) Hit az angyalokban	10. "
e) Hit az Utolsó Napban, a mennyországban és a pokolban	11. "
2. Az iszlám erkölcstana	12. "
a) Meghódolás Allah előtt	13. "
1. Saháda = a hit megvallása	13. "
2. Szalát = napi ötszöri ima	13. "
3. Zakát = adakozás	13. "
4. Szaum = Ramadán havi böjt	14. "
5. Al-hadzsz = zarándoklat Mekkába	14. "
b) A felebaráti kapcsolatok	15. "
IV. "Atyádat és anyádat tiszteljed!"	15. "
V. "Ne ölj!"	16. "
VI. és IX. "Ne paráználkodj!"	17. "
"Felebarátod házastársát ne kívánd!"	17. "
VII. és X. "Ne lopj!"	18. "
"Felebarátod tulajdonát ne kívánd!"	18. "
VIII. "Ne tégy hamis tanúságot felebarátod ellen!"	19. "
II. Az iszlám, mint politikai rendszer	20. "
1. Az iszlám belpolitikája	21. "
a) A rabszolgaság	21. "
b) A nők helyzete	22. "
c) A káfírok	23. "
2. Az iszlám külpolitikája: harc Allah útjain (dzsihád - tákija)	25. "
Befejezés	27. "
A Korán szúrái kronológiai sorrendben	28. "
Forrásművek - Felhasznált könyvek - Idézetek és utalások	31. "